

NHỚ ĐẾN CHÚA

 Cảm ơn các bạn. Xin Chúa ban phước cho anh, thưa anh. Vui mừng được ở trong, tối nay, trong Hội Phúc Âm Ngũ Tuần Phía Nam, để thờ phượng với dân sự quý vị, tận hưởng sự thông công tốt đẹp này mà anh chị em không ngừng tận hưởng.

2 Chỉ hơi mệt một chút. Chúng tôi đã xuống tối hôm qua tại—tại Tucson, cho bữa tiệc dưới đó, và chúng tôi chắc chắn đã có một—một thời gian tuyệt vời. Chúa đã ban phước cho chúng ta. Và tôi đã sống trên phần tốt đẹp của nó, suốt cả ngày.

3 Vì vậy, bây giờ, tôi đã gặp, nghe ai đó tối hôm qua. Tôi chưa bao giờ biết con trai của Anh Carl Williams. Tôi đã, ngày hôm nay, chỉ khoe khoang về thanh niên nào đó đã đứng lên và đang nói về buổi—buổi nhóm của những người trẻ. Và tôi đã nói với con gái tôi. Tôi nói, “Bây giờ, con cố gắng để vào đó.”

Cô ấy nói, “Con không biết ai trong đó.”

4 Tôi nói, “Con sẽ biết người nào đó, hoặc mọi người sẽ biết con. Cứ đi vào, dù sao đi nữa.”

5 Và tôi đang cầu nguyện để cô ấy nhận được phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh trong suốt đại hội ở trên đó.

6 Tôi nói, “Người thanh niên tốt đẹp đó đang đứng đó, và gương mặt anh ấy sáng ngời sự vinh quang của Đức Chúa Trời!” Và tôi đang lặp lại điều đó với Billy.

7 Cậu ấy chỉ đứng và nhìn tôi, nói, “Bố ơi, bố không biết đó là ai sao?” Nói, “Đó là con trai của Anh Carl Williams.”

8 Ồ, điều đó, tôi—tôi biết anh chị em đến từ dòng dõi tốt. Nếu anh chị em...Hiểu không?

Rất vui mừng được ở Phoenix tối nay.

9 Ồ, nếu không có Anh Pat Tyler. Anh đến từ đâu vậy, thưa anh? Tôi cho rằng đã quá giang, từ New York đến đây. Đó chỉ là cách nó diễn ra.

10 Hãy nhớ đã gặp Anh Gene, Anh Leo, ở đây tối nay, Anh Ed Daulton, nhiều người bạn của tôi ở quanh đây, và Anh Ed

Hooper. Và, chào ôi, ở trên đây tối nay tôi có một cái nhìn tốt về mọi người, và có thể nhìn xung quanh, tốt đẹp.

¹¹ Ô, tôi hơi mệt một chút. Tôi đã đi khá khó khăn, và vì vậy chúng tôi đang—thì...nhiều giờ. Và tôi...Vợ tôi nói, “Này, em để ý anh bắt đầu nói bằng giọng thứ hai.”

Tôi nói, “Anh phải dùng nó vào dịp này.”

¹² Thỉnh thoảng khi tôi nói chuyện, tôi dùng giọng trầm hơn, nói sâu trong cổ họng, rồi phần đó bị đau và kiệt sức. Tôi dùng giọng cao hơn, phần trên cùng, và nói chuyện từ đó ra, như thế. Chúng ta chỉ phải học tất cả các loại khi chỉ làm việc cho Chúa, phải không, khi chúng ta kiệt sức?

¹³ Và, chào ôi, tôi hy vọng tất cả những người này là quý vị mục sư truyền đạo ở đây. Nếu đúng vậy, chào ôi, chúng ta đang giữ đúng tối nay, một nhóm người tốt như vậy đang ngồi với nhau. Ô, điều đó nhắc nhở tôi về lời hứa, rằng, “Chúng ta đang ngồi với nhau trong các nơi trên Trời, trong Đấng Christ Jêsus,” nơi Huyết Ngài tẩy sạch chúng ta khỏi mọi tội lỗi.

¹⁴ Bây giờ tôi sẽ cố gắng, thật sự, để cho anh em ra ngoài sớm tối nay. Bây giờ nên nhớ rằng, tối mai, chúng ta sẽ đến với Anh Shores. Đó có phải là tên của anh ấy không? [Một anh em nói, “Đúng vậy.”—Bt.] Anh Shores, ở Eleventh và Garfield. Đó là Phúc Âm Ngũ Tuần khác ở ngoài đó. Vâng. Phúc Âm Ngũ Tuần ở đó, và Hội Phúc Âm Ngũ Tuần Đầu Tiên.

¹⁵ Và rồi tôi sẽ chỉ lắng nghe những người khác này một lát lúc này, cho đến sáng Chúa nhật tới, Tôi cho rằng, qua hội đồng. Tôi...Chúng ta sẽ có một thời gian tuyệt vời. Tôi chỉ cảm thấy rằng chúng ta sẽ có một thời gian vui vẻ.

¹⁶ Và mục đích của tôi ở đây thì hầu như, ờ, hầu như là một người thế chỗ, anh em biết đấy, đi khắp nơi để giúp đỡ mọi nơi, và sự thông công nhỏ với các anh em, và có một đêm ở đây và ở đó, để làm quen. Và—và có lẽ một linh phục hưng nhỏ bắt đầu đập vào dân sự, và rồi làm cho điều đó dẫn đến, những gì chúng ta có thể, vào trong đó, và rồi đến cực điểm vĩ đại. Và tôi nghĩ, Anh Oral Roberts là người lần này mang đến cao điểm tại bữa

tiệc tối thứ Hai tới. Và tôi biết chúng ta đang mong đợi một thời gian tuyệt vời, và suốt phần còn lại của tuần.

17 Vậy anh chị em hãy cầu nguyện cho chúng tôi bây giờ, và đi ra ngoài đường phố, trong những hàng rào và đường cao tốc. Và “mời” họ? Không. “Ép buộc họ.” Buộc họ, bắt họ đi vào. Vì đây sẽ là một thời gian tuyệt vời cho Phoenix để có được sự thăm viếng tuyệt vời của nó mà anh em...Và tôi biết rằng Đức Chúa Trời muốn khi chúng ta sẵn sàng, vâng, thưa quý vị, khi chúng ta sẵn sàng. Chúng ta hãy...Đó là lý do tại sao chúng ta...những buổi nhóm phục hưng này, là cố gắng đáp ứng những điều kiện, và cầu nguyện, và sẵn sàng cho điều này xảy ra.

18 Bây giờ, ngay trước khi chúng ta đến gần Lời, chúng ta hãy thưa chuyện với Tác Giả, khi chúng ta cúi đầu cầu nguyện. Bây giờ với đầu và tấm lòng của chúng ta cúi xuống trước Đức Chúa Trời, tôi chắc chắn, trong một cử tọa tầm cỡ này, chắc chắn có nhiều lời thỉnh cầu. Và nếu anh em có một người, và muốn được nhớ đến với Đức Chúa Trời, cứ đưa tay lên, và ở đằng sau đó, nói, “Lạy Chúa, xin nhớ đến con.”

19 Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, Ngài biết điều gì đằng sau mỗi bàn tay này. Ngài biết điều gì lóe lên trong tâm trí họ, và Ngài có nhiều khả năng hơn để trả lời từng lời thỉnh cầu. Và chúng con cầu xin Ngài sẽ ban cho điều đó, Chúa ôi. Chúng con cầu xin rằng ân huệ của Ngài sẽ mỉm cười trên chúng con, tối nay, trong đường lối của Đức Thánh Linh tuôn đổ trên chúng con.

20 Và nhớ rằng, Chúa ôi, rằng, tối mai tại—tại hội Phúc Âm Ngũ Tuần Đầu Tiên, rằng Ngài sẽ tuôn đổ ơn phước của Ngài lần nữa trên chúng con. Và rồi qua tại Ramada, kết thúc tuần lễ, Ôi Chúa, xin cho hàng trăm người được cứu theo đúng nghĩa đen. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin cho có một—một sự tuôn đổ Thánh Linh như vậy cho đến nỗi những tờ báo không thể giữ được sự im lặng của họ lâu hơn nữa, mà họ sẽ phải công bố cho công chúng những gì đang được thực hiện. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

21 Chỉ bày tỏ chính Ngài cho dân sự Ngài, Chúa ôi. Xin cho những tấm lòng khiêm nhường của họ vươn ra bởi đức tin và

tin rằng chúng con sẽ nhận được những điều này mà chúng con đang cầu xin.

²² Rồi chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, cho những ai muốn ở đây tối nay mà không thể đến được đây. Họ đau ốm và bệnh tật, và—và trong những điều kiện như vậy mà họ không thể đến đây. Chúng con cầu nguyện cho họ, Chúa ôi. Cầu xin Đức Thánh Linh thăm viếng từng người và mỗi người.

²³ Xin ban phước cho những anh em này đã đến vì những chặng đường dài băng qua những cánh đồng băng giá. Và nhiều người vẫn đang trên đường, đang đến. Xin bảo vệ họ, Chúa ôi. Mang họ đến một cách an toàn.

²⁴ Bây giờ, xin ban phước cho Hội đồng này, mục sư tốt đẹp này, hội chúng của ông, các ủy viên, các chấp sự của ông, và tất cả những gì họ ủng hộ, Chúa ôi. Chúng con cầu nguyện rằng Ngài sẽ ở với họ và giúp đỡ họ. Bây giờ chúng con cầu xin để Ngài sẽ ban cho chúng con Lời Ngài. Chúng con có thể chỉ đọc Nó, Chúa ôi, và đọc phân đoạn. Ngài phải trang bị bối cảnh, và chúng con đang hướng về Ngài. Nhân Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

²⁵ Trong sách—sách Cô-rinh-tô Nhất, chương thứ 11. Nếu ai đó...Anh em biết đấy, anh em thường thích đọc, hay đánh dấu một chỗ, nói, “Tôi...” Có lẽ ai đó sẽ tìm thấy điều gì đó đằng sau nó mà họ có thể cải thiện những gì đã được nói. Hay là quý vị mục sư truyền đạo, và đôi khi giáo dân, nhận lấy nó và—và đọc nó, và lắng nghe những gì đã được nói. Nhiều lần tôi làm điều đó, đánh dấu xuống một phân đoạn. Vì vậy nếu anh em muốn đọc đằng sau chúng ta tối nay, lật ra Cô-rinh-tô Nhất, chương thứ 11, và chúng ta sẽ bắt đầu đọc ở câu thứ 23.

Vì tôi đã nhận lãnh nơi Chúa điều tôi cũng đã dạy cho anh em, Ấy là Đức Chúa Jêsus cùng đem đó...mà Ngài bị phản nộ đã lấy bánh:

Và khi Ngài đã tạ ơn, Ngài bẻ nó ra, và phán rằng, Hãy lấy, ăn đi: này là thân thể Ta, vì các ngươi mà vỡ ra: hãy làm điều này để nhớ đến Ta.

Cũng một lễ ấy Ngài lấy chén, và khi Ngài đã ăn bữa tối rồi, phán rằng, Này là chén của sự giao ước mới trong

huyết Ta: các người hãy làm điều này, hễ khi nào các người uống, để nhớ đến Ta.

26 Và bây giờ cho một đề tài, tôi muốn lấy từ chỗ đó: *Nhớ Đến Chúa.*

27 Bây giờ, dĩ nhiên, bất cứ ai, tất cả chúng ta đều biết, trong—trong nhà thờ của chúng ta, chúng ta đọc điều này tại buổi lễ Tiệc thánh mỗi đêm. Và nó là một—một—một phần đoạn tuyệt vời để đọc, hay một lời Kinh Thánh quan trọng vào thời điểm đó, và nó được áp dụng ở đó. Nhưng tôi chỉ muốn có những lời đó, “Trong sự nhớ đến Ta.”

28 Vậy thì, Tiệc thánh đã nhiều lần là sự tranh cãi lớn qua các thời đại, giữa Tin Lành và Công giáo. Họ nói người Công giáo nhận lễ tiệc thánh này, và họ nhận nó với hy vọng rằng họ đã làm điều gì đó để làm điều tốt lành nào đó, hầu cho tội lỗi của họ sẽ được tha thứ bằng cách làm điều đó. Người Tin Lành coi điều đó như để nhớ đến rằng Đấng Christ đã tha thứ cho họ rồi, và họ nhận lấy điều đó trong sự vui mừng rằng họ đã được tha thứ rồi.

29 Phao-lô tiếp tục nói ở đây, rằng—rằng, làm thế nào để đến với bàn tiệc của Chúa. Nếu có điều gì sai, hãy làm cho đúng trước khi chúng ta đến đó. “Vì kẻ nào ăn và uống cách không xứng đáng, tức là ăn và uống sự rửa sả cho chính mình, vì không phân biệt thân thể của Chúa.” Và bây giờ chúng ta phải cầu nguyện rất, rất nhiều khi chúng ta dự Tiệc thánh.

30 Nhưng tôi đã tự hỏi nhiều lần nếu, từ ngữ đó, chúng ta sử dụng nó thật đúng, *tiệc thánh*. Bây giờ, *dự tiệc thánh* có nghĩa là “để nói chuyện với,” đấy, “để tương giao với.” Và tôi tự hỏi nếu thật sự, khi chúng ta gặp nhau như thế này trong những nơi trên Trời, nếu đó không phải là sự thông công, rằng chúng ta đang thông công với Đức Chúa Trời, đang nói chuyện với Ngài.

31 Và, thế thì, nếu chúng ta cứ ngồi yên và để Ngài trả lời lại cho chúng ta! Nhiều điều, và một trong những điều kinh khủng mà tôi làm, tôi cố gắng nói hết thấy, và—và không ngồi đủ lâu để Ngài trả lời lại tôi. Chúng ta làm điều đó rất nhiều lần trong sự cầu nguyện. Tôi nghĩ nếu chúng ta bộc lộ khỏi lòng mình những

gì trong đó, và bày tỏ chính mình với Đức Chúa Jê-sus, và rồi chỉ quý xuống, và cứ yên lặng một lát và—và chỉ xem những gì Ngài sẽ đáp lại với chúng ta. Thấy không?

³² Và đôi khi tôi đã làm điều đó, và toàn bộ quan điểm của tôi đã bị thay đổi, anh em thấy đấy. Tôi muốn đi hỏi Ngài điều gì đó, “Bây giờ, lạy Chúa, những người này, thực sự, họ có điều gì đó. Con—con tin rằng họ muốn có con ở nơi đó.” Và tôi chỉ bắt đầu cầu nguyện, và điều đầu tiên anh em biết, tôi—tôi thật sự thỏa mãn rằng đó là ý Chúa; nhưng, sau khi tôi cầu nguyện, nếu tôi chỉ—chỉ nán lại một chút, đấy, rồi nó đã thay đổi, hoàn toàn, đôi khi, được sai đi nơi nào khác. Cứ trò chuyện với Chúa. Ồ, thật là sự thông công vinh hiển, chỉ để quý xuống và trò chuyện, và tương giao, và chờ đợi Ngài nói chuyện lại.

³³ Và nghĩ về những gì một Người vĩ đại mà anh em đang nói chuyện với, Chính Đấng Tạo Hóa, và tương giao với Ngài Đấng đã đặt sự sống của anh em trong tro núi lửa này mà anh em đang sống. Và rồi ngày nào đó anh em sẽ phải rời khỏi nơi đó, và rồi nó ở trong tay Ngài nơi mà nó đi từ đó. Và bây giờ anh em có đặc ân để đưa ra sự lựa chọn của mình cách nào linh hồn đó đi theo khi nó rời khỏi.

³⁴ Và thật là một điều tuyệt vời để trò chuyện với Ngài trên cơ sở những lời hứa của Ngài, rồi nghe Ngài trò chuyện lại với anh em, và nói, “Mọi sự đều tốt.” Chà, điều đó—điều đó thực sự diễn tả đúng. Chúng ta không phải nhìn vào tín điều nào. Chúng ta không phải nhìn vào—vào bất kỳ giáo điều nào. Điều duy nhất chúng ta phải làm là chỉ biết rằng Ngài làm chúng lại Lời Ngài, rằng nó đã được giải quyết, và đó là tất cả về nó. Rồi gánh nặng lăn đi.

³⁵ Tôi đã nghĩ về việc đến với bàn tiệc này, mà chúng ta gọi nó tối nay, bây giờ tôi đã bày tỏ điều đó rằng thật sự có nhiều sự thông công ở đây như nó sẽ nhận lấy những gì chúng ta gọi là bữa ăn tối của Chúa.

³⁶ Anh em biết đấy, những người phương đông ở đó đã làm cho tất cả điều đó lẫn lộn, và—và tôi không thể giải thích chúng thẳng thắn về điều đó. Và tất cả ở phía bắc, họ đưa tôi đến khi tôi đi ăn tối, và họ nói đó là bữa ăn tối. Tôi—tôi...Họ nói đó là bữa sáng,

và bữa trưa, và—và—và—và bữa tối. Bây giờ, bữa ăn tối của tôi đến ở đâu? Tôi đang cố gắng tìm hiểu. Thấy không? Và họ nói, “Ồ, chỉ thế thôi.”

37 Tôi nói, “Nhưng không phải, chúng ta đã không dùng bữa tối của Chúa. Ngài gọi đó là bữa ăn tối, bữa ăn tối của Chúa.” Và tôi cảm thấy như tôi đã bỏ lỡ một bữa ăn, nếu anh em gọi nó, hãy bắt đầu gọi nó theo cách đó.

38 Nhưng bây giờ khi chúng ta đến với nhau theo cách này, nơi Đức Chúa Trời giáng xuống ở đó. Và bàn tiệc—bàn Tiệc thánh thực sự là những phần thân thể vỡ ra, tan vỡ...thân thể của Chúa mà chúng ta tách rời giữa chúng ta. Bây giờ, đó là thân thể theo nghĩa đen, của bánh—bánh mà chúng ta bẻ ra, tượng trưng cho Thân thể của Đấng Christ.

39 Anh em có để ý vào Ngày lễ Ngũ tuần, thật là một điều tuyệt vời mà chúng ta có ở đó không? Rằng, Đức Chúa Trời, Đấng đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên qua đồng vắng, Ngài, Trụ Lửa vĩ đại đó, và vào Ngày lễ Ngũ tuần, Lửa lớn này đã giáng xuống, và rồi chính Nó đã phân rẽ giữa dân sự Ngài.Ồ, hãy nghĩ cách mà Ngài muốn chúng ta ngồi với nhau trong các nơi trên Trời, rồi, mỗi người hưởng sự ấm áp đó về Lửa của Đức Thánh Linh. “Những lưỡi rời rạc từng cái một như lưỡi bằng Lửa đậu trên họ, những cái lưỡi bằng Lửa,” Đức Chúa Trời phân chia chính Ngài giữa Hội thánh.Ồ, điều đó sẽ không, mặc dầu, thật sự khiến lòng chúng ta nóng cháy. Đó là khi chúng ta có thể đến với nhau trong những nơi trên Trời.

40 Bây giờ, chúng ta biết rằng bàn tiệc của Ngài, nơi dân sự ngồi lại với nhau và tương giao với Ngài, giống như một ốc đảo trong sa mạc. Và một ốc đảo, trong sa mạc, nơi có một con suối lớn, nơi những du khách mệt mỏi đến và ngồi quanh ốc đảo này trong sa mạc, và—và làm mới lại chính họ, và rồi nhớ nó đã có ở đó như thế nào.

41 Và đó là cách nó xảy ra trong Hội thánh, rằng, bàn tiệc thánh này nơi tất cả những ơn phước của Đức Chúa Trời, Phúc âm trọn vẹn, mọi thứ mà Đức Chúa Trời dành cho Hội thánh Ngài, được mang ra, bày ra giữa chúng ta. Và nó giống như một—một ốc đảo trong sa mạc tội lỗi, nóng, cháy này mà chúng ta đang đi qua. Và

rồi khi chúng ta đi vào, và nói về, đọc thực đơn, và rồi chúng ta thấy rằng Ngài quay lại, và Ngài không làm tươi mới từ *điều này*, hay tươi mới từ *điều kia*, hay *điều này* đã đánh bật, nhưng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Ngài có mọi thứ trong thực đơn, sẵn sàng để đưa ra. Đó là phần tốt. Sau đó chúng ta có thể chỉ nhìn qua thực đơn và chỉ nhận lấy toàn bộ. Tôi thật sự thích, tôi thích ăn cả bữa, còn bạn? Tôi thật thích nhận lấy nó.

⁴² Và trong khi chúng ta đang tận hưởng những ơn phước này, mỗi người cảm thấy sự Hiện diện của Ngài, và nói, “A-men. Ngợi khen Đức Chúa Trời! Ha-lê-lu-gia!” vân vân, trong đó chúng ta có thể nhớ đến Đấng đã mang nó đến với chúng ta và làm cho nó có thể được, sự chết của Đức Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời. Hãy nhớ đến Ngài. Tôi nghĩ đó là những gì, nhiều lần, mà có lẽ chúng ta tận hưởng rất nhiều ơn phước, đến nỗi chúng ta quên chúng đến từ đâu.

⁴³ Một lần tôi đã rất ngạc nhiên. Đã đi với một nhóm Cơ-đốc nhân của một giáo hội nào đó, và họ ngồi xuống để ăn, và không bao giờ trở lại cảm ơn Đức Chúa Trời, vì thức ăn của họ. Ồ, tôi nghĩ nó hầu như kỳ lạ. Và tôi đi đến một ngôi nhà khác, và họ, họ vẫn tiếp tục và ăn. Và tôi—tôi đã đặt câu hỏi về điều đó. Và họ nói, “Ồ, ồ. Đó chỉ là, Đức Chúa Trời chỉ chu cấp điều đó, dù sao đi nữa. Thấy không?”

⁴⁴ Tôi nói, “Nó làm tôi nhớ đến con heo dưới gốc cây táo, anh biết đấy. Những trái táo sẽ rụng xuống, và đập trên đầu nó suốt ngày; nó sẽ không bao giờ ngước lên, xem chúng đến từ đâu.”

⁴⁵ Và điều đó, anh em biết đấy, chúng ta, tôi nghĩ chúng ta phải dừng lại và nhìn lên, xem những điều này đến từ đâu. Ồ, thật vinh hiển biết bao khi nhớ đến Chúa của chúng ta, hãy nhớ tất cả những gì Ngài đã làm cho chúng ta, và nhớ rằng không có ai khác có thể làm cho điều này có thể được. Không có gì có thể làm cho nó có thể được ngoài Chúa chúng ta. Và Ngài đã làm điều đó một cách rất hào phóng, khi có không người xứng đáng; không có nhà tiên tri, không có nhà hiền triết, không có quyền lực, không có quân chủ, không có vua. Không ai có thể làm điều đó ngoài Chúa Jêsus, chính Ngài, và Ngài rất sẵn lòng làm điều

đó cho chúng ta. Chúng ta hãy nhớ. Ngài đã làm điều đó cho con cái Ngài qua các thời đại.

46 Bây giờ chúng ta hãy chỉ nói một lát về điều gì đó mà người nào đó sẽ phải nhớ. Tôi có thể tưởng tượng, trên đường đi qua trong miền Vinh hiển tối nay, có một người tên là Nô-ê, và chắc chắn ông có nhiều điều để nhớ đến Chúa. Vì trong thời gian mà khi Đức Chúa Trời sẽ hủy diệt mọi sự gian ác trên mặt đất, Đức Chúa Trời đã nhớ đến Nô-ê. Và Nô-ê nhớ lại cách ông đã thoát khỏi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời, bởi sự thương xót của Đức Chúa Trời. Làm thế nào mà những—những dòng nước lớn bắt đầu chảy xuống các đường phố, và những cơn gió hú lên, và những tảng đá di chuyển từ những ngọn núi! Và thật là một cơn bão khủng khiếp! Những ngôi nhà bị thổi bay, và những nguồn nước vỡ ra, và Đức Chúa Trời đã để Nô-ê bên trong con tàu. Bây giờ, nếu đó không phải là một nơi tuyệt vời để nhớ đến Ngài bởi, vâng, vâng, được ở bên trong tàu, được bảo đảm an toàn trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, để sống với Ngài!

47 Rồi chúng ta có thể gọi một nhóm người khác, hoặc ít nhất tôi sẽ nói ba người, và họ được gọi là Sa-đơ-rắc, Mê-sác, và A-bết-nê-gô. Thật họ đã đứng về phía Đức Chúa Trời, nhớ rằng Ngài giữ lời hứa của Ngài! Và làm thế nào điều đó, trong giờ phút vĩ đại này, bởi vì lập trường của họ, ngay cả những người anh em của chính họ, nhiều người trong số họ, đã đi vào thế gian. Nhưng họ sẽ đứng, bất chấp, và họ đứng về phía Đức Chúa Trời. Và khi lò lửa nóng hơn gấp bảy lần hơn nó đã được đốt trước đây, và họ bị đẩy vào trong lò lửa này.

48 Và họ chắc chắn có thể nhớ Người thứ tư đó đã ở trong đó với họ, điều đó đã giữ tất cả sức—sức nóng và sự chết cách xa họ. Có điều gì đó về Người thứ tư đó. Có thể nói về Ngài một lát, vâng, thưa quý vị, cách mà Ngài là Đấng duy nhất có thể làm cho điều đó có thể được. Không có người nào khác có thể làm điều đó ngoài Người thứ tư đó. Và Ngài là Đấng đã cung cấp sự sống, trong hàm của sự chết. A-men. Và Ngài—Ngài đã giữ cho ngọn lửa bùng cháy trở lại, và bảo tồn chúng. Và, ồ, chừng nào có thể có một ký ức, và nó sẽ không bao giờ phai mờ, để họ có thể nhớ ngày vĩ đại đó ở Ba-by-lôn.

49 Có một người khác ở dưới Ba-by-lôn, cũng có thể nhớ đến, và đó là Đa-ni-ên, khi ông đã có mục đích trong lòng rằng ông sẽ không làm ô uế chính mình với những thứ thuộc về thế gian.

50 Đó là một lập trường tốt để nhận lấy. Đó là chỗ mà dân sự chúng ta nên nhận lấy, hầu như thắt đai áo giáp chặt hơn một chút. Chính là điều đó. Chúng ta sẽ không làm ô uế chính mình với những thứ thuộc về thế gian, cho dù giáo hội khác làm gì đi nữa. Chính chúng ta, chúng ta sẽ thắt dây an toàn về điều đó. Chúng ta sẽ ở lại đúng với Lời đó.

51 Cho dù điều gì đến hay đi, chúng ta không làm ô uế chính mình. Nếu những người còn lại muốn làm điều đó, hãy tiếp tục và làm điều đó. Nếu phụ nữ họ muốn cắt tóc, hãy để họ cắt nó. Chúng ta thì không. Đúng vậy. Nếu họ muốn làm móng tay, hãy để họ làm. Bất cứ thứ gì đó là gì, hãy tô vẽ, hãy để họ tiếp tục và làm điều đó. Chúng ta sẽ không làm điều đó. Nếu những người còn lại nói rằng họ có thể hút thuốc lá và bỏ qua, ồ, hãy để họ tiếp tục. Nhưng chúng ta sẽ không làm điều đó. Chỉ thế thôi. Ừ-m. Những người còn lại của họ có thể về nhà, tan trường Chúa nhật—Chúa nhật sớm, để xem chương trình truyền hình, hay tối thứ Tư, bỏ qua toàn bộ buổi nhóm cho một chương trình nào đó. Cho dù họ làm gì đi nữa, chúng ta sẽ hầu việc Chúa.

52 Chúng ta sẽ đứng vững như Giô-suê, “Vì ta và nhà ta, chúng ta sẽ hầu việc Chúa.” Chúng ta nhớ những gì Ngài đã làm để mang lại phước hạnh này cho chúng ta, và chúng ta yêu mến nó rất nhiều đến nỗi chúng ta không thể làm ô uế nó trong bất kỳ cách nào. Đó là một kho báu của Sự sống Đời đời mà chúng ta có, và chúng ta không muốn làm ô uế chính mình với những thứ thuộc về thế gian, không chút nào.

53 Và Đa-ni-ên đã có mục đích trong lòng giống như vậy, mặc dù ông đã trở thành một công dân ở đó; nhưng không phải bởi sự lựa chọn của ông, bởi vì ông là một người nước ngoài. Và mỗi Cơ-đốc nhân được tái sinh là một người xa lạ ngay khi người đó được sanh lại, bởi vì người đó được ràng buộc trên Trời. Quyền sở hữu của—của người đó nằm trên Thiên đàng.

54 Và ở đây cách đây một thời gian, vợ tôi và tôi, cách đây khoảng hai năm, là...Anh Mercier và họ đã có được một sự vui

nhỏ về điều này, như để nói. Chúng tôi đã đi qua trung tâm mua sắm. Và trong thành phố của chúng ta, đó là...Ồ, có nhiều người sùng đạo, cái gọi là vậy. Nhưng chúng tôi đã thấy một—một người phụ nữ mặc váy, và đó là điều kỳ lạ nhất, bởi vì không ai trong số họ dường như mặc một cái. Và—và vì vậy chúng tôi biết nhiều người trong số họ hát trong dàn hợp xướng và mọi thứ. Và...và vì vậy chúng tôi...Vợ tôi nói với tôi, cô ấy nói, “Ồ, tại sao?”

55 Và tôi nói, “Ồ, em thấy đấy, họ không—họ không thuộc quyền công dân của chúng ta.”

Cô ấy nói, “Gì vậy?”

Tôi nói, “Không, họ không phải của chúng ta...”

Nói, “Họ là người Mỹ, phải không?”

56 Tôi nói, “Chắc chắn. Họ là người Mỹ. Điều đó có thể đúng.”

57 Tôi tìm thấy trong việc đi lại, trong các cuộc truyền giáo, trong việc truyền giáo và đi khắp thế giới, tôi đi vào—đến nước Đức, có một tinh thần dân tộc, được gọi là, đó là tinh thần nước Đức. Đó là linh của dân tộc đó. Tôi đi lên ở Thụy Sĩ, tôi thấy, chỉ là những người anh em, hầu như nói cùng một ngôn ngữ, nhưng có một linh khác. Thấy không? Và đó là một linh khác biệt ở Thụy Sĩ. Rồi tôi đến Phần Lan, đó hoàn toàn là một linh khác. Rồi tôi đến nước Mỹ, có một linh của nước Mỹ. Đúng vậy.

58 “Ồ, anh nói, chẳng phải chúng ta...” Cô ấy nói, “Chúng ta không phải là công dân Mỹ sao? Tại sao dân sự của chúng ta, *như vậy-như vậy?*”

59 Và tôi nói, “Ồ, em thấy đó, em yêu, em thấy đấy, mỗi quốc gia sống dựa trên tinh thần của dân tộc. Đó là tinh thần dân tộc.”

60 Nàng nói, “Ồ, thế thì, chẳng phải chúng ta đang sống dựa trên tinh thần Mỹ sao?”

61 Tôi nói, “Ồ, không.” Tôi nói, “Chúng ta được sanh lại. Chúng ta sống theo một Thánh Linh trên Trời, nơi mà sự thánh khiết, sự công bình.”

62 Và chúng ta, chúng ta không phải là người Mỹ, theo như điều đó, bởi vì nước Mỹ chỉ là một quốc gia trên đất. Nhưng khi một

người của nước Đức, của Thụy Sĩ, hoặc bất cứ nơi nào người đó có thể, khi người ấy được sanh ra bởi Trời, người ấy mặc lấy một Thần Linh trên Trời. Và bản chất của người đó và sự trang điểm của người tìm kiếm những thứ ở trên, nơi Đấng Christ ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. A-men. Ô, thật chúng ta nên nhớ điều đó, rằng Ngài đã chết để chúng ta có thể được củng cố từ điều này, được tiêm chủng. Đúng vậy.

⁶³ Một cây khỏe mạnh tốt không...Bạn không cần phải phun thuốc cho một cây khỏe mạnh tốt tươi. Dù sao đi nữa, những con bọ sẽ không đến được trên nó. Đúng vậy. Không có rệp nào sẽ làm phiền một cây khỏe mạnh. Nó là kiểu nhà ở đó phải được xịt mọi lúc, một kiểu lai căng nào đó. Và đó là cách nó xảy ra ngày nay. Chúng ta phải phun thuốc và chăm sóc nhà thờ quá nhiều. Nó phải là một cá nhân mạnh mẽ của Đấng Christ, được rửa sạch trong Huyết của Chúa Jêsus Christ, và được sinh ra bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Và tất cả những con bọ thể gian chạy tán loạn. Họ thậm chí không lừa dối, dù sao đi nữa. Điều đó thô lỗ khủng khiếp, nhưng tôi hy vọng nó được giữ vững. Nó hầu như là một cách diễn đạt thô thiển, nhưng anh em biết tôi đang nói về điều gì.

⁶⁴ Ô, thật Đa-ni-ên, và ý định điều đó trong lòng, ông có thể nhớ rõ phần thưởng. Và ngày nào đó chúng ta cũng sẽ nhớ đến phần thưởng. Vì vậy khi ông nhớ đến điều đó, trong giờ phút khốn cùng, Đức Chúa Trời đã sai một Thiên sứ đến trong hang sư tử, và bịt miệng sư tử lại, để chúng không thể quấy rầy ông. Thật là một kỷ niệm đáng suy nghĩ! Ông, bị ném vào hang sư tử, bởi vì ông đã có mục đích trong lòng để hầu việc Đức Chúa Trời, và ông có thể nhớ điều đó. Nó đã diễn ra như thế nào? Điều gì đó như thế này, “Đức Chúa Trời đã sai Thiên sứ của Ngài đến. Ngài đã nhìn thấy sự trong trắng của lòng tôi.” Ô, bạn đây, sự trong trắng của lòng bạn. Đức Chúa Trời có thể thấy điều đó trong Đa-ni-ên, và mục đích của ông để làm điều gì là đúng, và Ngài đã sai Thiên sứ của Ngài đến và giữ cho những con sư tử không làm phiền ông chút nào. Thật là một kỷ niệm! Chúng ta có thể tiếp tục và tiếp tục, với điều đó.

⁶⁵ Chúng ta hãy nhớ ngay đến một người khác ở đây, hay một

nhóm người, đó là Y-sơ-ra-ên. Khi dân Y-sơ-ra-ên đã đặt vị trí của họ, chính họ vào vị trí của họ, để nhận lấy chỗ đứng cho Đức Chúa Trời. Và có một thiên sứ sự chết đến vào một đêm nọ, mà sẽ lấy đi con đầu lòng của mọi nhà. Và cách mà Y-sơ-ra-ên thậm chí được lệnh phải nhớ rằng huyết đã được bôi trên cột cửa. Đó là điều đã kim hãm cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời, và giữ cho họ sống ở đó, là huyết trên cửa. Đó là một kỷ niệm. Và nó, luôn luôn, nó vẫn là một kỷ niệm, huyết trên cột cửa và trên rầm cửa. Thật là một đêm đáng nhớ! Và nó đã được diễn tập qua các—các thời đại sắp đến, rằng Đức Chúa Trời, vào đêm đó, đã tạo nên sự khác biệt giữa người công bình và người không công bình.

66 Ô, tôi không biết có phải là ban đêm hay không, nhưng sẽ đến một ngày khi Đức Chúa Trời sẽ tỏ cho thấy sự khác biệt giữa người công bình và người không công bình. Và nó sẽ là một sự tưởng nhớ đối với chúng ta, để biết rằng Huyết chắc chắn ở trên mành cửa và cột cửa. Và bất cứ nơi nào anh em nhìn, hay sự hiểu biết của anh em; anh em nhìn bằng mắt, và thấy bằng tấm lòng của mình. Đúng vậy. Anh em sẽ nhớ mình đang nhìn qua Huyết của Chúa Jêsus, cách Ngài sẽ nhìn xuyên suốt nó. Thật là một thời gian tuyệt vời! Họ đã...

67 Y-sơ-ra-ên có một điều khác mà họ có thể luôn luôn nhớ, rằng khi họ bước lên trên những gì họ đã nghe Môi-se nói, vị tiên tri vĩ đại đó đã được chứng thực bằng Lời của Đức Chúa Trời, và khi họ đứng lên để tiến quân...Bởi vì họ đã thấy Đức Chúa Trời chứng thực rằng sự điệp mà ông đang mang đến là sự thật, và đó là theo lời Kinh Thánh, và Đức Chúa Trời đã ở cùng ông. Và ông đã gặp Đấng Mà không có tên này, được gọi là TA HẮNG HỮU. Ông đã thực sự gặp Ngài, bởi vì họ đã thấy Ngài làm việc với Môi-se.

68 Và rồi họ đã có một kỷ niệm lớn khác, mà khi họ bắt đầu khởi hành, có một Trụ Lửa đi trước họ, để dẫn đường. Thật là một kỷ niệm mà họ có thể nghĩ về, một điều kỷ niệm, mà họ không cần la bàn. A-men. Tôi đã nói gì? Họ không cần la bàn. Họ đã có Ánh Sáng của Đức Chúa Trời để dẫn dắt họ.

69 Thật là một sự tưởng nhớ đối với những nhà thông thái, cách mà họ không cần la bàn, và một Ngôi sao đã dẫn đường cho họ.

70 Thật là một sự tưởng nhớ đối với chúng ta ngày nay, khi có

một Đức Thánh Linh dẫn dắt chúng ta; không phải tín điều nào đó, hay thời trang nào đó, hay điều gì đó để dẫn dắt chúng ta, hay điều gì đó do con người tạo ra. Nhưng Đức Thánh Linh đến với trụ cột của Lời, và xác nhận Lời Ngài, và chứng minh rằng đó là—là lẽ thật. Thật là một sự tưởng nhớ trong lòng chúng ta, để biết rằng Đức Chúa Trời hằng sống vẫn sống. Ồ!

⁷¹ Nhớ đến Ngài, những gì Ngài đã làm, đã dẫn dắt họ đến miền đất hứa, bằng con đường này.

⁷² Ê-li đã có một điều vĩ đại để nhớ đến bởi Đức Chúa Trời, khi ông đã làm xong bốn phận của mình, chính xác những gì Đức Chúa Trời đã bảo ông làm, ra lệnh cho mưa, thậm chí không cho sương rơi xuống cho đến khi ông kêu gọi nó. Đi lên và ngồi xuống bên khe Kê-rít, trong đó. Ông đã ở lại đó trong suốt thời gian này. Ông có thể nhớ điều đó biết bao! Làm thế nào ông sẽ kiếm được thức ăn, qua những năm này? Nhưng Đức Chúa Trời đã chăm sóc ông qua những cơn quạ. Một Đức Chúa Trời của Thiên đàng! Không có thắc mắc, “Những cơn quạ lấy thức ăn ở đâu?” Chúng ta không biết, không thể nói. Điều duy nhất, mà ông chỉ biết, ông chỉ giao phó chính mình cho Lời Đức Chúa Trời, những gì Ngài đã hứa với ông. Và Đức Chúa Trời đã lo liệu phần còn lại của nó.

⁷³ Đó là tất cả những gì chúng ta phải làm. Thưa các anh em, đó là tất cả những gì chúng ta cần. Chỉ nhận lấy Ngài theo lời Ngài. Ngài sẽ làm điều đó như thế nào? Tôi không biết. Nhưng, anh em thấy đấy, chúng ta cố gắng đưa vào những ý tưởng riêng của chúng ta, và đó là nơi chúng ta làm rối tung lên.

⁷⁴ Điều gì sẽ xảy ra nếu ông nói, “Con suối khác dưới đôi này cũng sẽ tốt, vì nó có nhiều nước hơn trong đó”? Ừ-m. Không.

⁷⁵ Điều gì xảy ra nếu Áp-ra-ham nghĩ rằng ông nên lấy Sô-đôm? Nó sẽ không bao giờ xảy ra đúng. Nhưng Áp-ra-ham đã đi theo con đường Chúa dẫn dắt ông, một lời hứa duy nhất mà ông phải giữ.

⁷⁶ Ê-li có thể nhớ khi ông đã làm tất cả những gì ông có thể làm. Ông—ông đã quở trách tất cả những—những người phụ nữ thời đó, đã cố gắng làm theo thời trang của đệ nhất phu nhân, vợ của tổng thống, và—và tất cả những điều đó mà ông—ông đã

quở trách. Và—và họ gọi ông là một lão già, tôi đoán, chỉ là một lão già, đơn sơ. Và ông đã hành động, nhưng đã làm chính xác những gì Đức Chúa Trời bảo ông làm. Và rồi nó đi đến một cuộc tranh cãi, nơi ông nói, “Chúng ta hãy xem điều nào, những điều này, là đúng. Bây giờ, các anh gọi những tiên tri của—của Ba-anh lên đây, và—và các anh gọi những tiên tri của hắn. Còn hãy để tôi kêu cầu Chúa.”Ồ, thật là một sự thách thức, khi ông biết Lời Ngài đã hứa điều đó.

77 Chúng ta có thể nói gì ngày nay như những Cơ-đốc nhân, trước Phật giáo, Hồi giáo, hay bất cứ điều gì khác? “Chúng ta hãy xem Đức Chúa Trời là ai.” A-men.

78 Cách đây một thời gian, dưới đó ở Ấn Độ, nơi chúng tôi đã ở tại—tại buổi nhóm đó, và đã có nhiều người, nhưng bốn hay năm người đến bực giảng. Và không có cách nào ước tính có bao nhiêu người ở đó. Và tôi đã cầu nguyện cho một người phung nhỏ bé. Người đó không có cánh tay, và đôi tai của người đó đã bị ăn mòn, và những cái răng nhỏ. Và người ấy đang cố gắng ôm tôi, và tôi đã ôm ông ấy, và cầu nguyện với anh ấy. Chúa đã bảo tôi điều gì không ổn với ông ấy, và—và về đời sống của ông ấy.

79 Và—và tôi có thể thấy những Rajas và những người đó đang ngồi ngoài đó. Họ nói, “Đó là thần giao cách cảm, anh thấy đấy.” Anh em có thể—anh em có thể nói điều đó, cách họ đang nghĩ, những gì họ đã—những gì họ sẽ nói lại với tôi.

80 Ngày đó, tôi đã được tiếp đón trong đền thờ của những người Kỳ Na giáo, nơi có khoảng mười bảy tôn giáo khác nhau trong đó, và mọi người trong họ đều chống lại Cơ-đốc giáo, và, “Chẳng có gì đúng với Cơ-đốc giáo.”

81 Nhưng, đêm đó, Đức Chúa Trời đã thay đổi chương trình. Chúng tôi phải đọc ra thực đơn, bên cạnh con suối của Ngài. Vì vậy Đức Thánh Linh bắt đầu khải thị. Và sau một lát, một người da đỏ Anh-điêng đi qua, và anh ta bị mù. Tôi nói, “Người đó bị mù. Tất cả chúng ta có thể thấy điều đó. Nhưng anh ấy là một người đã có gia đình. Anh ấy có hai con trai.” Tôi nói, “Tôi sẽ đánh vần tên của họ. Tôi—tôi không thể phát âm nó.” Và điều đó hoàn toàn đúng. Và tôi—và tôi có thể...

⁸² Họ là những người mà họ gọi là những người thánh, và tất cả họ ở ngoài đó, và họ là những thầy tế lễ Hồi giáo, và đang ngồi ngoài đó. Và vì vậy họ—họ biết lúc đó, họ nghĩ tôi đang đọc được tâm trí của họ, một thần giao cách cảm.

⁸³ Và vì vậy tôi tình cờ nhìn lại, và người mù này, chỉ là một khái tượng ở trên, đang đứng đó nhìn tôi. Ô, chao ôi! Anh em biết đấy, đây tờ của Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh, đã mang đến...những gì thực đơn đã viết, anh em biết đấy. Tôi biết nó đã sẵn sàng để được phục vụ.

⁸⁴ Tôi nói, “Bây giờ, họ đã nói với tôi ngày hôm nay rằng tôn giáo Hồi giáo là tôn giáo lớn nhất trên thế giới, và các đức Phật, và tất cả.” Tôi nói, “Bây giờ, tôi muốn một số thầy tế lễ ở ngoài đó, những thầy tu Phật giáo, những thầy tu Hồi giáo, đến cho người đàn ông này thị lực của họ, chắc chắn, bây giờ, nếu ông—ông ta rất vĩ đại. Người này là một người thờ mặt trời. Và tất cả chúng ta đều biết, chúng ta là những người tin rằng ông đã sai, ông đã thờ phượng tạo vật thay vì Đấng Sáng Tạo.” Tôi nói, “Ông ấy đã sai, và chúng ta biết điều đó. Nhưng,” tôi nói, “chắc chắn Đức Chúa Trời đó là Đấng Sáng Tạo; và con người sẵn sàng đến và hầu việc Đấng Tạo Hóa đó; chắc chắn Ngài đã sẵn sàng để bày tỏ chính Ngài.”

⁸⁵ Bây giờ, tôi muốn nói đôi điều. Tôi sẽ không nói điều đó nếu tôi đã không nhìn thấy khái tượng đó. Tôi biết rõ hơn điều đó. Anh em thấy đấy, đó là những gì chúng ta không muốn, để đi đến chỗ phỏng đoán. *Phỏng đoán* có nghĩa là “anh em tiến lên mà không có thẩm quyền.” Đó là lý do tại sao chúng tôi muốn xem khi anh em nói đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, không chỉ là một ẩn tượng, nhưng điều gì đó anh em biết chắc chắn, xác thực, Chúa đã phán điều đó. Và tôi cảm thấy rất an ủi khi thấy khái tượng, biết nó không bao giờ sai.

⁸⁶ Và tôi nói, “Bây giờ, người—người...Nếu người này sai...Bây giờ, những người Hồi giáo nói người đó sai, và rồi anh em làm một—một—một người Hồi giáo. Thế thì, đức Phật sẽ nói rằng ông ấy đã sai. Và những người theo đạo Sikh, và những người theo đạo Jain, và những gì nữa, tất cả họ đều nói anh ta sai. Nhưng chắc chắn có một Quyền phép ở đâu đó.” Ô, chao ôi! Ô, thật là

điều vinh hiển! Rồi tôi nói, “Bây giờ, Đấng sẽ ban cho người đó thị lực, anh ta đã hứa anh ta sẽ hầu việc Đức Chúa Trời đó.”

⁸⁷ Ông đã bị mù, vì chiêm ngưỡng mặt trời, bởi vì đó là thần mặt trời. Thấy không? Và ông nghĩ điều đó đã trả tiền cho đường lên Thiên đàng của ông. Bây giờ, chúng ta có thể nhớ đến Đấng Christ, mà Ngài—Ngài đã chịu khổ không để mắt chúng ta bị mù, nhưng để cho chúng ta được sáng. Thấy không? Vì vậy nên, và nếu...

⁸⁸ Tôi nói, “Bây giờ, Đấng sẽ đến và sản sinh ra điều này, tôi sẽ đi theo dòng họ đó.” Tôi nói, “Tôi sẽ hầu việc Đấng trả lại thị lực cho ông ấy.” Và đó là nhóm người yên lặng nhất mà tôi từng nghe. Không ai nói. Rồi tôi nói, “Ồ, có thầy tế lễ Hồi giáo ở ngoài đó bây giờ, tại sao ông không đến cho anh ấy thị lực?” Tôi nói, “Tại sao? Là bởi vì ông không thể. Và tôi cũng không thể. Nhưng Đức Chúa Trời trên Trời đã khiến Con Ngài sống lại, là Chúa Jêsus Christ, Đấng đã chỉ cho tôi một khả tượng ngay bây giờ, rằng người đó sẽ nhận được thị lực của mình. Nếu không phải vậy, thì tôi là một chứng nhân giả về Đấng Christ này. Và nếu anh ta là vậy, thì tôi là một chứng nhân thật về Ngài. Và các ông phải... Các ông nên ăn năn, hoặc ông phải ăn năn, nếu các ông... nếu không các ông sẽ bị hư mất trong bè phái mà ông đang ở bây giờ.” Thật là một thời gian tuyệt vời! Và tôi nói, “Bây giờ, nếu điều đó sai, thì các ông nên đưa tôi lên máy bay và đưa tôi trở lại Hoa Kỳ, và không bao giờ để tôi ở đây nữa.”

⁸⁹ Ồ, nhưng khi Đức Chúa Trời của chúng ta xuất hiện! Người đàn ông đó, ngay khi tôi cầu nguyện cho ông ấy, ông ấy có thể thấy tốt như tôi có thể. Ông chạy đến và nắm lấy cổ thị trưởng thành phố và bắt đầu ôm lấy ông. Và, ồ, chúng tôi đã ở khoảng bốn giờ. Tôi không có giày, không có túi trong áo khoác, và lực lượng dân quân không thể giữ họ lại, và đó là một sự giảm đạp. Và anh em sẽ thấy những gì...

⁹⁰ Nhưng đó là gì? Cùng một Đức Chúa Trời, cùng một Đức Chúa Trời mà có thể gọi Lửa, mang Lửa xuống để lấy đi của lễ của ông, có thể mang Thánh Linh của Ngài đến để xác nhận Lời Ngài rằng Đó là sự thật, miễn là anh em tin chắc Đó là sự thật.

⁹¹ Bây giờ, Ê-li khẳng định đó là sự thật, ông đã nghe Tiếng của Đức Chúa Trời. Không có thắc mắc với ông.

⁹² Và không có thắc mắc nào trong lòng anh em tối nay, rằng Đức Chúa Trời vẫn ban Đức Thánh Linh giống như Ngài đã làm vào Ngày lễ Ngũ tuần, nó sẽ xảy ra. Nếu không có vấn đề gì về việc Ngài giữ Lời Ngài và chữa lành người đau, thì điều đó phải xảy ra. Nhưng anh em phải quả quyết về điều đó. Anh em phải thực sự nhìn thấy nó bằng con mắt thật của đức tin, rồi chấp nhận nó và đứng ngay tại đó.

⁹³ Và ông có nhiều để nhớ đến Đức Chúa Trời, khi ông còn...Bây giờ ông có nhiều điều để nhớ, những gì Ngài đã làm trong thời của họ.

⁹⁴ Người đàn bà vô đạo đức mà Chúa Jêsus đã tìm thấy tại Si-kha ở trên đó, rằng bà là một người Sa-ma-ri, đúng hơn là một dân bị ruồng bỏ mà thực sự tin Đức Chúa Trời. Họ lai nửa dân Do Thái và nửa dân Ngoại, và họ là một—một chủng tộc. Họ đã tin vào Đức Chúa Trời. Và người phụ nữ nhỏ bé, vô đạo đức này trong tình trạng của mình, rất bị hư hỏng bởi tội lỗi, và một ngày kia có lẽ đã nản lòng với tất cả những truyền thống của các trưởng lão, nôi và ẩm, và nước rửa, và vân vân.

⁹⁵ Một ngày nọ bà đi ra đến giếng của Gia-cốp xưa ở trên đó, và bà định thả gàu của—của mình xuống, để lấy một ít nước. Và bà ấy đã thay đổi nguồn.Ồ, thật bà có thể nhớ rằng có một Đấng đang ngồi ở đó mà đã nói trong Ngài là Nước hằng sống. Thật là một sự xúc động đối với bà, khi Giếng hằng sống đó bày tỏ tội lỗi của bà, và nói cho bà biết bà đã sai ở đâu, và mô tả những gì bà đã làm với bà. Và điều đó đặt một sứ điệp trong lòng bà, khiến bà bùng cháy với sự vinh hiển của Đức Chúa Trời; và vào thành phố, và đến với những người đàn ông.

⁹⁶ Bây giờ, anh em biết đấy, điều đó thực sự không hợp pháp ở đất nước đó, cho một người phụ nữ đi qua các đường phố, và đặc biệt là một người đàn bà bị đánh dấu là vô đạo đức. Nhưng tôi đang nói với anh em, khi bà đã được thanh tẩy và uống Nước trong lành đó, anh em cố gắng ngăn bà ấy lại không? Giống như đang cố gắng—cố gắng dập tắt một—một ngọn lửa, hay một ngôi

nhà đang cháy, và nó thật khô hạn, và một cơn gió lớn trong thời tiết khô ráo, điều đó thực sự đang thổi bùng ngọn lửa đó.

97 Và anh em không thể ngăn cản bà ấy, bởi vì bà đã tìm thấy điều gì đó có thật. Tội lỗi của bà đã được bày tỏ. Và khi tội lỗi và sự sai trái của bà được bày tỏ, bà có thể nhớ tối nay, trong sự Vinh hiển. Bà có thể nhớ rằng có một mùa Nguồn suối dành cho bà. Có một nơi mà, tất cả các tín điều và—và các giáo hội đã từ chối bà, nhưng tuy nhiên bà đã tìm thấy một ốc đảo. Bà đã tìm thấy một nơi mà có Người nào đó đã Quan tâm. Thật vui mừng biết bao!

98 Và làm thế nào chúng ta có thể vui mừng với bà, chúng ta là những người đã bị trói buộc với những tín điều mà đã kéo chúng ta ra khỏi Đức Chúa Trời, và chúng ta tìm thấy một Nguồn đầy Huyết được phát ra từ các tĩnh mạch của Em-ma-nu-ên. Ở đó chúng ta đã đánh mất tất cả tình trạng cứng nhắc của mình. Và—và chúng ta đã uống từ Nguồn nước và được làm mới lại. Và chúng ta nhớ Đấng đã trả giá, để chúng ta có thể có Thánh Linh của Ngài ở trên chúng ta, Chúa Jê-sus Christ, Con Đức Chúa Trời. Thật là một kỷ niệm đáng nhớ!

99 Tôi tưởng tượng tối nay rằng A-ga cũng có thể có điều gì đó để suy nghĩ, khi bà đã bị đuổi ra ngoài, bị hiểu lầm. Bây giờ có nhiều người trong chúng ta ở đây có thể nghĩ về A-ga, như bà, bà bị hiểu lầm.

100 Ai bước đi cuộc sống đúng đắn với Đức Chúa Trời, người đi theo con đường hẹp, thẳng, nhưng biết được hiểu lầm nghĩa là gì? Tôi bị hiểu lầm. Mỗi người, tất cả các anh em cố gắng sống đúng đắn, và các chị em, các bạn bị hiểu lầm.

101 Những người hàng xóm của anh chị em nghĩ anh chị em là hình mẫu cũ kỹ nào đó, và họ cố gắng ném đá anh chị em. “Tại sao bạn không tham dự những sự giao du xã hội này? Và tại sao bạn không có những bữa tiệc thể này, ồ, và các thứ?” Và anh chị em tránh xa những điều đó. Anh chị em bị hiểu lầm.

102 A-ga cũng bị hiểu lầm. Và nàng đã có đứa con của mình, bé Ích-ma-ên, đó là bông trái của tử cung nàng, từ một cuộc hôn nhân hợp pháp với chồng nàng là Áp-ra-ham. Và nàng là—nàng

là một nữ nô lệ. Và nàng đã được chủ nhân của mình, Sa-ra, gả cho Áp-ra-ham, làm vợ; mà, chế độ đa thê là hợp pháp trong thời của họ. Và nàng đã kết hôn hợp pháp với người đàn ông đó, bởi vì nàng đã được ban cho ông. Nàng đã sanh đứa con, đúng những gì họ hy vọng. Không có gì người phụ nữ đã làm ngoài cách đó. Và, tuy nhiên, bị bà chủ của mình hiểu lầm, và đuổi ra đồng vắng để chết. Thật là một nơi đáng sợ!

¹⁰³ Và nước đã được trong chai đã hết. Cổ họng của Ích-ma-ên bắt đầu khô. Nó đang kêu khóc đòi nước. Thật trở nên tồi tệ hơn. Và chỉ có trái tim người mẹ mới có thể nghe thấy tiếng khóc của đứa bé, đôi môi khô nứt trong—trong sa mạc nơi nào đó, về đứa con duy nhất của nàng, và cảm thấy thân thể bé nhỏ của nó đang khô héo, và nó sắp chết. Không có nước, chỉ có đá sỏi và cát, khi bạn nhìn ra ở đây trong sa mạc của Phoenix. Không phải là một nơi để sống. Bị hiểu lầm! Thật là một thời gian khổn khổ!

¹⁰⁴ Nàng ở đó, một cô gái nô lệ, lúc ban đầu, và đã cố gắng hành động theo đúng cách mà nàng được cho là hành động. Và ở đây nàng ôm đứa bé trong tay, và nó sắp chết. Và nàng rất buồn. Nàng đặt nó dưới một bụi cây nhỏ. Và nàng đã đi khoảng bằng bán một mũi tên, và quỳ xuống để cầu nguyện. Và ở đó xuất hiện một cái giếng, ồ, chao ôi, “Giếng của Đấng hằng sống và nhìn thấy tôi.” Vẫn còn lại ngày hôm nay. Nó được đặt ở đó, cách nào đó. Cái giếng đó vẫn ở đó như một đài tưởng niệm.

¹⁰⁵ Tôi không có đủ học vấn để phát âm nó. Nhưng tôi—tôi đã thử nó, cách đây một lát, khi tôi đang viết một số ghi chú nhỏ. Và tôi—tôi đã cố gắng phát âm nó. Tôi không thể làm điều đó. Nhưng anh em biết nó là gì. Tôi—tôi gọi nó là một điều này, điều khác. Tôi nói, “Tốt hơn là tôi không nên nói điều đó. Nó sẽ chỉ cho thấy sự thiếu hiểu biết của tôi tồi tệ hơn.”

¹⁰⁶ Nhưng có một điều tôi muốn nói. Tôi biết nơi có một Giếng khác được đặt xuống vào Ngày Lễ Ngũ tuần. Nó thật sự mở ra tối nay như nó đã được mở ra ở đó, và nước thật trong lành đối với mọi người nam hay người nữ mà muốn đi con đường đúng với Lời Đức Chúa Trời, và bước đi với Ngài.

¹⁰⁷ Tôi đến với cái giếng này, nhớ đến Chúa Jê-sus Đấng đã làm cho nó có thể để tôi, một người lạ, con trai của một người say

rượu, có thể đến với Giếng đó và được tha thứ tội lỗi của tôi, và uống Sự sống Đời đời.

108 Ô, A-ga chắc hẳn cảm thấy thế nào khi nàng nhìn thấy cái giếng đó! Nó đã cứu sống nàng và con nàng. Nàng chắc chắn có thể nhớ ốc đảo đó, tất cả những ngày của cuộc đời nàng, và suốt—suốt thời gian mà nàng có thể nhớ nó.

109 Chúng ta có thể tiếp tục và tiếp tục, với các nhân vật. Nhưng, chúng ta hãy cứ suy nghĩ điều này, đừng bỏ lỡ việc nhìn thấy cái giếng của mình bây giờ. Đừng bỏ qua việc nhìn thấy điểm của sự làm tươi mới mang lại Sự sống.

110 Chúa Jêsus bị gọi đi từ Hê-rốt đến...từ Phi-lát đến Hê-rốt, để nhạo báng. Thật ông đã bỏ lỡ! Chuyện gì—chuyện gì xảy ra với Phi-lát?

111 Và rồi khi Phi-lát đưa Chúa Jêsus đến với Hê-rốt, và rồi Hê-rốt ngu dại biết bao. Khi, ông đã nghe về Ngài, và ông đã nghe về chức vụ của Ngài. Và Phi-lát là một người Do Thái...Hay là, Hê-rốt, tôi tin là vậy, Hê-rốt là một người Do Thái. Và đứng đó trước Ngài! Và ông ở đó, đang đứng trong sự Hiện diện của tất cả các tiên tri đã nói tiên tri về, từ Ê-đen ra. Đứng trong sự Hiện diện, và ông không hề cầu xin sự tha thứ về tội lỗi của mình. Ông không hề—ông không hề—ông ta không hề...Không biết thậm chí ông đã nghĩ, về điều gì, ông đã có một giây suy nghĩ, Ông đã đứng trước Ai? Ông có lẽ không bao giờ biết sự Hiện diện của sự Hiện Diện của Đấng—của Đấng mà ông đang đứng trước.

112 Ô, anh em nói, “Đó là—đó là một sự kinh hoàng! Đó là điều ngu dại nhất.” Nó là vậy. Đó là điều ngu dại nhất mà con người từng làm. Ô, chúng ta nghĩ về—về việc ông đã tồi tệ như thế nào.

113 Nhưng chờ một chút. Chúng ta có những người ngày nay làm điều giống như vậy, đứng bên cạnh cùng một Nguồn nước, và vẫn phạm sai lầm giống như ông đã làm.

114 Tất cả các vị tiên tri, trong bốn ngàn năm đã chỉ về Ngài. Nhưng bởi vì Ngài đã không đến trong đường lối tín điều của họ, đã nói Ngài sẽ đến, họ đuổi Ngài ra.

115 Ở đó, hoàn toàn đúng. Nó hoàn toàn đúng. Vâng, thưa quý vị. Vẫn đuổi Ngài ra. Họ không muốn làm gì với nó, trừ phi nó

đến theo sách của họ, anh em biết đấy, cách mà sách giáo khoa của họ đọc nó, anh em thấy đấy. Nó phải đến theo cách đó.

116 Ô, tất cả các vị tiên tri qua bốn ngàn năm đã nói về Ngài, và ở đây Ngài đã đứng trước ông, và ông không hề nói điều gì về, cầu xin tha thứ. Ở đó ông ở trong sự Hiện diện, và sự—sự ứng nghiệm về tất cả những lời của các tiên tri Hê-bơ-rơ, đang đứng ngay trước ông, và ông không hề cầu xin sự tha thứ. Ông ta cứ đứng đó. Ô, đó là một điều khủng khiếp!

117 Nhưng ngày nay chúng ta cũng làm như vậy. Chỉ có điều, chúng ta đứng bên Ngài, sau sáu ngàn năm. Chúng ta phạm sai lầm lớn hơn Hê-rốt, và Phi-lát, và—và Cai-phe, và các thầy tế lễ thời đó, bởi vì chúng ta có thêm hai ngàn năm kỷ lục nữa. Và chúng ta vẫn phạm sai lầm đó. Chỉ, tôi chỉ...

118 Tôi cho rằng—rằng Hê-rốt không bao giờ có ý nghĩ nghiêm túc.

119 Bây giờ, tôi chỉ tự hỏi chúng ta nghĩ về Điều này nghiêm túc như thế nào. Bạn thử xem xét Lời này nghiêm túc như thế nào? Lời đó có ý nghĩa gì với anh em? Anh em có biết đó là Đức Chúa Trời trong dạng chữ in không? Nhưng chúng ta lướt ngay qua nó, vì một loại tín điều nào đó, và nói, “Những ngày của phép lạ đã qua rồi. Tiến sĩ Jones đã nói *như vậy-như vậy*, vậy là xong.” Và, tuy nhiên, quyển Kinh Thánh này nằm trong mọi cửa hàng sách, khá gần, quầy Kinh Thánh, các nhà thờ. Và các mục sư truyền đạo, và vân vân, đang đứng đó, và đọc phía trên của nó, và bỏ qua nó, bởi vì tín điều, cố gắng đặt nó trở lại trong thời đại nào đó.

120 Như tôi đã nhận xét, hai hay ba lần kể từ khi ở Phoenix, nó đã làm tôi cảm động. Con người là cách đó. Họ luôn ca ngợi Đức Chúa Trời vì những gì Ngài đã làm, và trông đợi những gì Ngài sẽ làm, và phớt lờ những gì Ngài đang làm ngay bây giờ. Họ làm điều đó. Họ không thấy điều đó.

121 Bây giờ, có lẽ Hê-rốt có thể ca ngợi Đức Chúa Trời vì những gì Ngài đã mang dân sự ra khỏi đồng vắng, vân vân. Và họ nói, “Ngày nào đó Ngài sẽ sai đến một Đấng Mê-si. Vinh hiển thay

Đức Chúa Trời! Chúng ta sẽ gặp Ngài lúc đó.” Và Ngài ở đây, đang đứng ngay trước họ, và họ không hề biết Ngài.

122 “Ngài đã ở trong thế gian, và thế gian được tạo nên bởi Ngài, và thế gian không biết Ngài. Nhưng ai đã tiếp nhận Ngài, cho người...đã ban cho họ quyền phép để trở nên con trai của Đức Chúa Trời.” Tôi thích điều đó. Vâng, thưa quý vị.

123 Ở đó trong sự Hiện diện của Ngài, tôi cho rằng ông không bao giờ có ý nghĩ nghiêm túc về điều đó.

124 Và nhiều người ngày nay cũng làm giống như vậy, không coi trọng nó. Họ không có một ý nghĩ nghiêm túc. Họ nghĩ, “Bây giờ ở đây, tôi đi nhà thờ, và tôi cũng tốt như anh.”

125 Bây giờ, anh em thật sự không muốn có thái độ đó. Anh em có thể tốt như tôi, và không tốt chút nào. Thấy không? Nhưng anh em không muốn làm gương cho bất cứ người nào của mình. Anh em muốn làm cho Đức Chúa Trời là Gương mẫu của mình, Chúa Jêsus Christ, và anh em muốn nhận lấy Lời Ngài. Và nếu anh em không...

126 Bây giờ, hãy nhớ, Kinh Thánh đã nói, trong sách Khải huyền. Đây là sự khải thị hoàn toàn của Chúa Jêsus Christ. “Ai bớt một Lời ra khỏi Nó, hay thêm một lời vào Nó, phần của người đó sẽ bị lấy ra khỏi Sách Sự Sống.” Vì vậy Đó là sự Khải thị.

127 “Đức Chúa Trời ngày xưa trong các thời đại nhiều lần và nhiều cách,” Hê-bơ-rơ 1, “đã phán với tổ phụ qua các đấng tiên tri, nhưng những ngày sau rốt này qua Con Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ.” Và, Đấng Christ, đang bày tỏ chính Ngài, làm cho chính Ngài được biết, nhận lấy Lời Ngài và chỉ làm cho Nó phát triển.

128 Tôi tin, đang đứng ngày nọ, nói chuyện với Anh Carl Williams, có một cây cọ. Tôi tin đó là Anh Carl, hay ai đó. Và tôi nói, “Đó không phải là một cây xinh đẹp sao?”

Anh ấy nói, “Vâng.”

Tôi nói, “Nó là gì vậy? Tro núi lửa.”

129 Chỉ có thể thôi, bụi đất, với một sự sống trong đó. Và sự sống đó là một loại sự sống nào đó, đã làm cho nó trở thành một cây cọ. Trên đây là một cây đứng khác, đó là một loại cây khác. Đó là

một cây vả. Đó là gì? Tro núi lửa từ trái đất, với sự sống của cây vả trong đó.

¹³⁰ Ồ, hãy nhìn chúng ta. Chúng ta là gì? Giống như cây đó, tro núi lửa, nhưng có sự sống con người trong đó. Và sự sống con người là của trái đất, và phải quay trở lại với trái đất.

¹³¹ Nhưng có một Sự sống đến từ Trên cao mà một người sống bởi Sự sống đó, Đó là Sự sống Đòi đòi.

Thật ngu dại làm sao! Chúng ta không thể xem xét điều đó một cách nghiêm túc sao, thưa các bạn?

¹³² Bây giờ, không phải là một cảm xúc. Không phải là giữ một đồng tín điều. Đó là một kinh nghiệm. Đó là một sự Sanh ra. Trước tiên, bạn phải trải qua một cái chết trước khi bạn có thể chứng kiến một sự Sanh ra. Giống như, hãy sắp xếp điều đó chính xác: kinh nghiệm sự chết, và rồi chứng kiến một sự Sanh ra. Hạt giống nào cũng phải làm giống như vậy. Và Hạt giống này là Đức Chúa Trời. Và khi Nó được đặt vào trong lòng anh em, nó sanh ra sự Sanh ra của một con trai của Đức Chúa Trời.

¹³³ Và đó là cách Chúa Jêsus đã có khi Ngài còn ở trên đất. Ngài phán, “Ai có thể định tội Ta? Ai có thể cáo buộc Ta, đúng hơn, về tội lỗi?” *Tội lỗi* là “sự không tin.” “Nếu—nếu các ngươi không thể tin Ta, hãy tin các công việc.” “Hãy tra xem Kinh Thánh. Trong Chúng các ngươi nghĩ mình có Sự sống Đòi đòi. Chúng là những Lời làm chứng về Ta. Chúng là những Lời nói Ta là Ai. Và nếu Ta không hội đủ điều kiện đó, thật chính xác những gì Kinh Thánh đã nói, Cha đã phán Ta sẽ đến, khi Ta đến; nếu Ta không đáp ứng điều đó, thì Ta đã làm sai.”

¹³⁴ Ồ, nếu chúng ta là những Cơ-đốc nhân, nếu chúng ta là những mục sư truyền đạo, nếu chúng ta là những người nam, người nữ, những người Ngũ Tuần, và những người còn lại của chúng ta, nếu chúng ta không thể nhận lấy những gì Đức Chúa Trời đã phán Hội thánh của Ngài nên có, nếu chúng ta không thể đo được tầm vóc mà Ngài đã phán, thì chúng ta có thể bị định tội về tội lỗi, về sự không tin. Chúng ta cố gắng nói rằng những ngày của phép lạ đã qua rồi, và tất cả những điều khác này, *điều đó*, và *như vậy*, và *như vậy*, thì chúng ta có thể bị cáo buộc về sự không

tin. Vì, chỉ có một tội lỗi, và đó là sự không tin. “Kẻ nào không tin đã bị định tội rồi.” Thấy không? Anh em thậm chí không có được cơ sở đầu tiên nếu anh em không tin. “Kể đến với Đức Chúa Trời phải tin rằng Ngài hiện có, và là Đấng Ban Thưởng cho những ai siêng năng tìm kiếm Ngài.” Vì vậy điều gì xảy ra nếu một giáo hội...

¹³⁵ Đó là những gì Đức Chúa Trời muốn. Đó là những gì Đức Chúa Trời sẽ có, một nhóm người có thể nói, “Chúa Jêsus Christ đã hứa điều gì? Điều gì đã được hứa trong những ngày sau rốt này mà không được bày tỏ qua chúng ta?” A-men. Rồi chúng ta có thể ngồi xuống, nhớ đến Ngài, tưởng nhớ Ngài khi chúng ta đến với nhau.

¹³⁶ Nếu có điều gì chúng ta thiếu, chúng ta hãy làm điều đó. Nếu có điều gì thiếu sót với chúng ta, chúng ta hãy trở lại với điều đó. Chúng ta hãy nhớ những gì Ngài đòi hỏi, không phải những gì chúng ta nghĩ chúng ta phải có, nhưng những gì Ngài đã phán chúng ta phải có. Hiểu không? Chúng ta phải có nó theo cách đó, cách mà Ngài đã phán nó. Nhưng tự hỏi nếu chúng ta chỉ...

Chúng ta nói, “Ồ, tôi—tôi—tôi thuộc về *điều này*.”

¹³⁷ Tôi tự hỏi các bạn có suy nghĩ nghiêm túc không, để biết rằng điều đó không có ý nghĩa gì với Đức Chúa Trời. Điều đó không có nghĩa gì cả. Hê—rất có lẽ—có lẽ đã nói, “Ồ, bây giờ hãy đợi một chút ở đây. Anh biết tôi là ai không?” Thấy không? Ông không bao giờ suy nghĩ nghiêm túc. Và chúng ta nên suy nghĩ nghiêm túc.

¹³⁸ Anh em biết ông ấy đã làm gì không? Khi Đấng Christ được đặt trước mặt ông, lần đầu tiên, mà tất cả các tiên tri, các nhà hiền triết, và qua các thời đại, mà đã nói về Đấng đang đến. Và ở đó Ngài đã đứng ngay trước mặt ông. Anh em biết, của ông... sự... Trong cơ hội đó, Đức Chúa Trời đã đặt Đấng Christ trước Hê-rốt, ông chỉ yêu cầu để giải trí.

¹³⁹ Tôi tự hỏi, thưa các anh em. Bây giờ chúng ta hãy suy nghĩ nghiêm túc. Chúng ta những người Ngũ Tuần, tôi tự hỏi liệu chúng ta có nhận lãnh Đức Thánh Linh chỉ để giải trí không? Nhưng có nhiều điều hơn thế với Nó. Có một sự sống phải được

sống. Tôi tự hỏi đó có phải là sự cản trở của các giáo hội chúng ta ngày nay không, thưa các anh em. Tôi tự hỏi liệu đó có phải là lý do mà chúng ta vẫn còn trở lại đây trong đồng vắng, lang thang khắp nơi, thay vì ở trên Đất hứa, sở hữu mọi thứ? Tôi tự hỏi có điều gì đó mà chúng ta chưa suy nghĩ đủ nghiêm túc về điều đó không. Thấy không? Các bạn phải suy nghĩ nghiêm túc.

¹⁴⁰ Nếu Phi-lát đã làm điều đó, ông ắt trả tự do cho Ngài. Nếu—nếu Hê-rốt đã làm điều đó, ông sẽ trả tự do cho Ngài. Nhưng ông đã không suy nghĩ nghiêm túc, cơ hội đầu tiên của mình.

Và rồi ông đã làm gì? Ông đã yêu cầu một số trò bịp bợm.

¹⁴¹ Ồ, họ, đó là những gì ngày nay. Họ muốn biến Cơ-đốc giáo thành một trò lừa đảo, mảnh lời quảng cáo nhỏ nào đó mà anh em có trong tay. Và, hãy lắng nghe, những người Ngũ Tuần, hãy chân thành sâu sắc trong những điều này. Khi anh em nói tiếng lạ, và đưa ra sự thông giải, anh em tin chắc rằng đó là sự thông giải. Thấy không? Đừng dùng mảnh lời quảng cáo. Tại sao anh em muốn có một mảnh lời quảng cáo, trong khi Đức Chúa Trời đã có điều thật sự cho anh em? Thấy không? Tại sao chấp nhận một sự thay thế, khi bầu trời đầy dẫy sự thật. Thấy không? Thấy không? Chúng ta phải chân thành. Anh em không được cố gắng lừa dối và bỏ qua nó. Chúng ta không được làm điều đó. Chúng ta không được cầu xin những mảnh khốe.

¹⁴² Chúng ta phải cầu xin sự hầu việc. A-men. “Lạy Chúa, nếu con là tấm thảm chùi chân, xin làm cho con tấm thảm chùi chân tốt nhất mà Ngài từng có. Bất kể con là ai, xin để con như vậy.” Không phải, “Làm cho con...Nếu con không thể là một Billy Graham, hay một Oral Roberts, ồ, con sẽ không là gì cả.” Thấy không? Tại sao, bạn cũng nghĩ về Billy Graham và Oral Roberts, nếu—nếu bạn có một...nếu bạn là tấm thảm chùi chân, nếu bạn là của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời cần một tấm thảm chùi chân; Ngài—Ngài muốn có một tấm thảm chùi chân tốt. Chỉ thế thôi. Thấy không? Không thành vấn đề.

Nhưng chúng ta đi theo, cho rằng chúng ta được cho là *thế này* hay *thế kia*. Đừng làm thế.

¹⁴³ Chỉ cầu xin cho sự hầu việc, bất cứ điều gì. Thấy không? Cho

dù đó là gì đi nữa, hãy để Đức Chúa Trời chọn lựa sự hầu việc của bạn. Thấy không? Và rồi khi Ngài ban cho anh em sự hầu việc, hãy nhớ rằng chính Chúa Jêsus đã hướng dẫn anh em ở đây. Anh em được sinh ra cho mục đích đó. Hãy là một—một đầy tớ tốt cho Ngài, bất cứ ở đâu. Vâng.

¹⁴⁴ Chúa Jêsus phán, “Tại sao các người gọi Ta là ‘Chúa,’ mà không làm những điều mà Ta bảo các người làm?” Chúng ta nên học Kinh Thánh. Chúng ta nên tìm thấy chương trình và kế hoạch của Đức Chúa Trời là gì. Ngài phán, “Các người gọi Ta là ‘Chúa.’” Phán, “Nhưng tại sao các người gọi Ta là ‘Chúa,’ khi các người không làm những điều mà—mà Ta truyền cho các người làm?” Thấy không? Vâng.

¹⁴⁵ *Chúa* là “quyền sở hữu.” Chủ nhà sở hữu đất—đất đai. Và dân sự, ngày nay, họ sẽ vui mừng tin nhận Chúa Jêsus làm Đấng Cứu Rỗi. Họ—họ không muốn xuống địa ngục. Họ sẽ—họ sẽ tin nhận Ngài như một Đấng Cứu Rỗi. Nhưng khi nói đến “Chúa,” ồ, không. Ừ-m. Thấy không?

¹⁴⁶ Chúa, là, anh chị em là tài sản của Ngài. Nếu Ngài muốn có một tấm thảm trải sàn, Ngài làm cho anh chị em là một tấm thảm trải sàn. Và anh chị em thật hạnh phúc, một tấm thảm trải sàn, như anh chị em sẽ là một, ngôi sao mai. Thấy không? Thấy không? Thấy không? Bạn—bạn—bạn muốn...Chúng ta—chúng ta muốn...

¹⁴⁷ Chúng ta không muốn có Ngài là “Chúa.” Chúng ta muốn có một Đấng Cứu Rỗi, nhưng chúng ta không muốn có “Chúa.” Rồi Ngài đến với “Chúa,” và Ngài phán với anh em về những điều nào đó của Lời. “Ồ bây giờ, tôi—tôi không biết về Điều đó bây giờ, đây. Ồ, chỉ...Tôi thật sự không thể tưởng tượng được tôi đang làm Điều đó,” quý bà ở đây.

Anh chị em nói, tôi sẽ mệt mỗi sau một thời gian ngắn. Không. Tôi sẽ không.

¹⁴⁸ Tôi sẽ giống như người đó đã nói lần nọ, ông ấy đi rao giảng một buổi nhóm phục hưng. Ông nói ông đã giảng về sự ăn năn; đêm thứ ba, sự ăn năn; đêm thứ tư, sự ăn năn. Ông đã giảng trọn một tuần lễ về sự ăn năn.

149 Và mục sư của hội thánh và một số người trong họ, đã quay lại và nói với ông, nói, “Thưa anh, chúng tôi—chúng tôi thực sự ngưỡng mộ bài giảng của anh. Nhưng anh không có điều nào khác à?”

150 Nói, “Ồ, vâng, thưa quý vị.” Nói, “Tôi có điều khác. Nhưng hãy để tất cả họ ăn năn, rồi tôi sẽ giảng về điều gì khác.” Vì vậy, vâng, thưa quý vị.

151 Hãy để hội thánh bắt đầu trên điều cơ bản ABC của nó. Rồi chúng ta sẽ đi đến đại số vậy, làm thế nào—làm thế nào để trở thành những nhà tiên tri, và nhận được những ân tứ, và đại loại như thế. Nhưng trước tiên chúng ta hãy học bước đầu tiên này, trước tiên. Hãy học cách bước đi trước khi bạn có thể chạy, bạn biết đấy. Vì vậy, và nếu bạn mệt mỏi với người đi bộ, bạn sẽ làm gì? Được rồi.

152 Nhưng chúng ta—chúng ta muốn nhớ đến Chúa của chúng ta. Đó là những gì anh em phải nhớ, rằng đó là Ngài mà anh em đang hầu việc. Anh em không nhận được những ân tứ này chỉ để có nhiều trò vui từ chúng. Đúng vậy. Rốt cuộc, có nhiều người nói về những ân tứ, mà tôi chắc chắn, từ cách họ hành động, họ không biết nó là gì. Thấy không? Thấy không?

153 Ân tứ, những ân tứ của Đức Chúa Trời, và các thứ, không phải là điều gì đó chỉ để chơi đùa. Những ân tứ của Đức Chúa Trời thì đầy ân điển, và chúng gây ra mệt mỏi. Họ mệt mỏi. Chẳng phải Gia-...Trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, không phải la lớn, sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, đó chỉ là những ơn phước của Đức Chúa Trời Ngài tuôn đổ trên anh em, đấy, nhưng sự Hiện diện của Đức Chúa Trời là một điều gây khó khăn.

154 Tôi không muốn quý vị quên có được cuốn băng đó, nếu có thể được, *Thưa Quý Vị, Mấy Giờ Rồi?* Và hãy nhớ điều đó.

155 Gia-cốp, khi ông nằm trên cái gối đó, tảng đá ấy, một đêm nọ. Và Chúa đã hiện ra với ông trong một khả tượng, và ông thấy các Thiên sứ giáng xuống và đi lên. Khi ông đứng dậy, ông nói, “Đây là một nơi đáng sợ, không nơi nào khác hơn là nhà của Đức Chúa Trời.” Nơi đáng sợ!

¹⁵⁶ Khi tiên tri Ê-sai đã nói tiên tri trong nhiều năm, dưới thời Ô-xia. Và khi Ô-xia bị cất khỏi ông, bởi vì vua ấy cố chiếm đoạt phần của một thầy tế lễ, và vua bị bệnh phung và chết. Và Ê-sai có lẽ đã bốn mươi, năm mươi tuổi. Và ông đã là một tiên tri, ồ, từ khi còn là một đứa trẻ, bởi vì các tiên tri được sinh ra. “Các sự ban cho và sự kêu gọi của họ chẳng có sự thay đổi.” Và ông ở đó, một—một nhà tiên tri của Chúa, ở dưới đó, cầu nguyện, một ngày nọ, và xưng nhận tội lỗi của mình tại bàn thờ.

¹⁵⁷ Và đột nhiên, ông đã đến trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, và thấy Đức Chúa Trời đang ngự trên Thiên đàng, và vạt áo của Ngài. Ngài đã thấy những Sê-ra-phim với những gương mặt thánh thiện của Họ được che bằng đôi cánh, và đôi chân của Họ được bao phủ bởi đôi cánh, và đang bay với đôi cánh, kêu lên, “Thánh thay, thánh thay, thánh thay, lạy Chúa là Đức Chúa Trời Toàn Năng.” Vâng.

¹⁵⁸ Và Ê-sai nhớ lại lúc đó cuộc hành trình nhỏ bé của ông không nhiều lắm. Ông đã khóc gì? Ông biết, ân tứ của ông—của ông, ông đã không hành động đúng với nó. Ông đã ở cách xa. Ông nói, “Lạy Chúa, con là người có môi dơ dáy, và con—con—con ở giữa một dân có môi dơ dáy.” Và rồi Thiên sứ...Đấy, đó là một điều đáng sợ. Ông nói, “Khốn thay cho tôi.”

¹⁵⁹ Đó không phải là điều phước hạnh, và la lớn, và la hét. Điều đó tốt. Bây giờ, hãy nhớ, tôi không lên án điều đó. Nhưng, tôi đang nói với anh em, đó không phải là những gì tôi đang nói về.

¹⁶⁰ Đó là quyền năng và sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, mà mang đến một sự kính sợ thánh khiết như vậy, cho đến khi anh em bị tê liệt trong sự Hiện diện của Ngài. Anh em sẽ luôn nhớ. Anh em nhớ điều đó.

¹⁶¹ Và Ê-sai đã nhớ, chừng nào ông còn sống. Tôi tưởng tượng, khi những cái cửa đang cắt qua thân thể của ông, ông vẫn còn nhớ những Thiên sứ kia kêu lên, “Thánh thay, thánh thay, lạy Chúa là Đức Chúa Trời!” Chắc chắn vậy.

¹⁶² Gia-cốp, trong những giờ cuối cùng của ông, có thể nhớ những Thiên sứ đó lên và xuống, và đó là một điều đáng sợ như vậy đối với ông.

¹⁶³ Nó không phải là những gì người ta nghĩ. Đó là điều gì đó khác biệt. Những gì chúng ta cần làm là đến trong sự Hiện diện của Ngài, tưởng nhớ Ngài, rằng Ngài đã mang chúng ta đến đây không phải để vui đùa, nhưng vì sự hầu việc, đã mang chúng ta vào đây để—để làm việc cho Ngài.

Ông có điều gì đó để tưởng nhớ.

¹⁶⁴ Còn Giu-đa Ích-ca-ri-ốt thì sao? Ông cũng có điều gì đó để tưởng nhớ. Giu-đa có điều gì đó mà ông đang nhớ tối nay. Chắc chắn là vậy. Và ông sẽ luôn nhớ điều đó. Chắc chắn vậy. Tại sao? Ông đã bán Chúa Jêsus vì lợi ích cá nhân.

¹⁶⁵ Tôi tự hỏi, tối nay, nếu không có nhiều người làm điều giống như vậy ngày hôm nay, bán quyền thừa kế của anh em vì lợi ích cá nhân, khi anh em nên bùng cháy cho Đấng Christ. Khi anh em nên làm điều gì đó cho Ngài, làm việc cho Ngài, hay điều gì đó, anh em đi gia nhập nơi nào đó mà mình có thể sống bất cứ cách nào mình muốn mà vẫn tuyên bố là một Cơ-đốc nhân. Đó là những gì thế gian đang trông đợi tối nay. Thế gian, tôi đã nói, không phải là người tin.

¹⁶⁶ Người tin đang tìm kiếm mọi con đường thẳng thắn mà mình có thể bước vào, để đi đúng hướng.

¹⁶⁷ Nhưng người không tin đang muốn nơi nào đó mà anh ta có thể đi và chỉ duy trì sự tuyên xưng của mình về một Cơ-đốc nhân, và rồi cứ sống như thế nào anh ấy muốn. Đó là những gì đất nước này muốn có một tổng thống, và đó là những gì họ đã có. Chính xác. Đó là những gì—đó là những gì giáo hội muốn, đó là những gì họ có. Vâng, thưa quý vị. Đó là những gì bạn nhận được.

¹⁶⁸ Nhưng người tin muốn cạo sạch mọi thứ của mình. “Người ấy muốn gạt bỏ mọi tội lỗi, và sức nặng mà để vắn vưng; có thể theo dõi cuộc chạy đua với sự kiên nhẫn đã đặt ra trước mình, nhìn lên Đấng Cội Rễ và Cuối Cùng của Đức tin chúng ta, là Chúa Jêsus Christ.” Vâng. Nhớ đến Ngài, khi chúng ta quăng mọi gánh nặng sang một bên. Phụ nữ để tóc dài của họ. Đàn ông từ bỏ việc là Ricky, và đi vào nhà thờ và làm những gì đúng, và tất cả những thứ khác này. Và các mục sư với các chấp sự trong ban quản trị

của họ, đã kết hôn ba hay bốn lần; và tất cả những điều này, đang thỏa hiệp, bởi vì họ trả giá nặng nề trên đĩa và tất cả; phải quỳ xuống với tổ chức nào đó bởi vì họ nói với anh em *đây* là Nó, và Kinh Thánh nói điều gì đó khác hẳn. “Hãy quăng mọi gánh nặng qua một bên.”

Hãy nhớ đến Chúa Jêsus. Ngài trở nên không được ưa chuộng lắm.

169 Ra-bi trẻ là Một trong những Người vĩ đại nhất trên thế giới, trong ngày khi Ngài chữa lành người đau và làm tốt mọi việc, làm cho người ta được chữa lành, và ban cho người mù thị lực, tỏ cho người ta thấy, và bày tỏ Đức Chúa Trời qua họ, bởi ý nghĩ của chính tâm trí họ. Ngài có thể nói với họ. Ngài là một Ra-bi vĩ đại.

170 Nhưng một ngày kia Ngài ngồi xuống và bắt đầu nói với họ Lễ thật Phúc âm. Ngài không được ưa chuộng từ đó trở đi. Không, Ngài không bao giờ. Điều đầu tiên anh em biết, và cả nhóm bỏ đi. Và rồi bảy mươi người nói, “Đây là một câu nói khó nghe. Ai có thể hiểu được nó?” Và họ bỏ đi.

Rồi Ngài đứng lên và hỏi các môn đồ, “Các người cũng sẽ đi chứ?”

171 Họ nói, “Chúng tôi sẽ đi đâu, thưa Chúa? Ngài, chỉ một mình mà thôi. Chúng tôi đã bán hết. Chúng tôi đã sẵn sàng, cho dù đó là gì đi nữa. Chúng tôi đã sẵn sàng để đi.” Chúng ta hãy nhớ đến Ngài như thế.

172 Hãy nhớ, Ngài là Gương mẫu của chúng ta. Ngài đã làm mọi thứ, lên án mọi người Pha-ri-si, lên án mọi thứ của thế gian, đã đi qua thế gian mà không có một vết nhơ nào trên Ngài. Ngài là một Chiên Con được Đức Chúa Trời xét nghiệm. Ngài phán, “Này là Con yêu dấu của Ta. Ta rất vui lòng ở trong Ngài.” Ngài đã sống một cuộc đời như vậy.

173 Và rồi Ngài đã gánh lấy tất cả tội lỗi của thế gian, tội lỗi của tôi và tội lỗi của anh chị em, và đặt nó trên Ngài. Và rồi ngay cả mồ hôi chảy ra từ lông mày thiêng liêng của Ngài, giống như những giọt Huyết, đang vả ra trên đó. Không phải vì Ngài có tội, nhưng là tội lỗi của tôi khi làm điều đó, và tội lỗi của anh chị em.

174 Và nếu Ngài có thể làm điều đó cho anh chị em và tôi, làm sao chúng ta có thể đứng lên dưới một số giáo điều và vô lý của thế gian, và những thứ của thời hiện đại này? Chúng ta nên nhớ đến Chúa của chúng ta, nhớ những gì Ngài đã trả cho giá cứu rỗi này. Đừng bao giờ xấu hổ về điều đó. “Hãy sẵn sàng khai trình cho bất cứ người nào vì hy vọng yên nghỉ trong anh em.” Chúng ta nên làm điều đó, thưa các anh em.

175 Chúng ta đang ở trong những giờ cuối cùng lúc này. Mặt trời đang lặn. Nền văn minh đã đến từ phương Đông. Bây giờ nó ở Bờ Tây. Nó không thể đi xa hơn. Rào cản là ở đó, và tất cả tội lỗi của thế gian đang chất đống, và cuộn cuộn lên hòa vào trong những làn sóng đáng xấu hổ của Hollywood. Nó bật trở lại vào nhà thờ. Và thật là thời đại kinh khủng! Chúng ta nên nhớ điều đó, thưa các anh em.

176 Hãy nhớ đến Chúa của chúng ta. Ngài sẽ làm gì nếu Ngài đứng ở đây ngày hôm nay? Ngài sẽ nắm giữ Lời đó. Ở giữa mọi cám dỗ, Ngài sẽ ở lại Lời đó. Ngài đã làm điều đó. Ngài là Gương mẫu của bạn.

177 Khi Sa-tan đến với Ngài và nói, “Hãy biến những hòn đá này thành bánh,” Ngài phán, “Có lời chép rằng...” Đấy, liên tục với Lời của Cha. Chúng ta phải nhớ và làm điều tương tự. Ngài là Gương mẫu của chúng ta. Vâng, thưa quý vị.

178 Những thầy tế lễ của thời đó, cũng sẽ có nhiều điều để nhớ. Họ đang nhớ điều đó tối nay trong thế giới của những người hư mất.

179 Anh em nói, “Anh Branham, anh gọi những linh mục đó...? Những thầy tế lễ thánh, rằng, họ là những người tin kính.”

180 Bây giờ, chờ một chút. Họ tự xưng mình tin kính. Họ có một sự thánh khiết giả tạo, một lòng mộ đạo giả mà không thực sự thuộc về Đức Chúa Trời. Chúa Jêsus đã phán rõ ràng với họ, “Các người thuộc về cha các người là ma quỷ, và các người sẽ làm công việc của nó.” Và Ngài đã phán với họ những gì họ đã có. Và họ cũng có nhiều điều để nhớ. Bởi vì, khi họ nhìn thấy sự bày tỏ chân thật đó của Đấng Mê-si, chứng minh rằng Ngài là Đấng

Mê-si, họ đã cố tình bác bỏ Nó và nói Nó là một tà linh đang làm điều đó. Nói, “Đó là Bê-ên-xê-bun.”

181 Và Chúa Jêsus đã tuyên bố rằng đó là sự báng bổ. “Hễ ai nói một lời chống lại Đức Thánh Linh sẽ không bao giờ được tha thứ.” Họ có nhiều điều để nhớ. Chúng ta hãy đừng thế chỗ của họ, thưa các anh em. Hãy để cho phần của chúng ta không giống như của họ.

182 Nhưng nếu tôi phải như vậy, hãy để tôi giống như Na-tha-n-ên, nói, “Ngài là Con Đức Chúa Trời. Ngài là Vua của Y-sơ-ra-ên.” Hãy để tôi đứng như một trong những người đó. Hãy để tôi đứng đó.

183 Hãy để chị em phụ nữ đứng như người đàn bà bên giếng, cách bà ấy đứng tối nay. Bà ấy có nhiều điều để nhớ, như chúng ta đã nói về. Bà đã tìm thấy một nguồn nước.

184 Và bây giờ, những thầy tế lễ đó, họ sẽ có... Tại sao họ đã làm điều đó? Bởi vì sự ghen tị thuần túy. Đó là cách duy nhất. Họ nhiệt thành về tín điều của họ. Họ đã có. Họ rất nhiệt thành về những truyền thống của họ. Các trưởng lão của họ đã thiết lập một truyền thống trái ngược với Lời, và họ sốt sắng với truyền thống đó.

185 Thưa các anh em, chúng ta hãy anh em và tôi không phải trả lời vì điều đó, nhiệt thành theo bất kỳ truyền thống nào. Chúng ta hãy nhớ Chúa Jêsus, Ngài là gì. Hãy ở lại với những gì Ngài đã phán. Bởi sự ghen tị hoàn toàn thuần túy, họ đã làm những điều này. Ô, thật là một điều đáng sợ! Vâng, thưa quý vị. Họ...

186 Người giàu cũng có nhiều điều để nhớ. Ông đã được ban cho cơ hội để tiếp nhận Chúa Jêsus Christ, nhưng ông ưa thích sự ngợi khen của con người hơn là sự ngợi khen Đức Chúa Trời. Và, hãy nhớ, Kinh Thánh nói rõ ràng rằng ông đã nhớ điều đó sau khi ông chết và ở trong địa ngục, và sứ điệp trở lại với ông, “Hãy nhớ, trong đời người, người đã có cơ hội.”

187 Và Phoenix, anh chị em đã có cơ hội. Thế giới đã có cơ hội. Đừng để nó vượt qua con đường của anh em và anh em không nhìn thấy nó, giống như Hê-rốt và—và—và nhiều người trong họ đã làm.

¹⁸⁸ Bây giờ, họ cho thấy rằng những thầy tế lễ đó thật sự biết Ngài là Ai, bởi vì Ni-cô-đem đã bày tỏ điều đó khi ông đến. Ông là một trong những thủ lĩnh của người Pha-ri-si. Ông nói, “Thưa Thầy, chúng tôi biết rằng Thầy là giáo sư đến từ Đức Chúa Trời, bởi vì không ai có thể làm những điều đó ngoại trừ Đức Chúa Trời ở cùng người.” Đấy, họ đã biết điều đó. Nhưng, hãy xem, họ phải nhớ điều đó. Họ biết rõ hơn, nhưng đã không làm điều đó.

¹⁸⁹ Hãy để tín điều của anh em giữ anh em lại, từ phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, bởi vì họ bảo anh em không có chuyện như vậy.

¹⁹⁰ Ở đây cách đây vài tháng, tôi đã ở ngoài bệnh viện để cầu nguyện cho một người phụ nữ, trong thành phố của chúng tôi ở Indiana. Và có một cô gái trẻ đang nằm ở đó, muốn đến ngay với Đức Chúa Trời. Cô ấy đã...Cô ấy là một người sa ngã. Cô ấy đã từng đến nhà thờ của tôi. Cô ấy đi ra ngoài. Và, dĩ nhiên, bảy con quỷ bước vào, tồi tệ hơn bao giờ hết. Và cô nằm ở đó, trong bệnh viện, hấp hối.

Cô ấy nói, “Anh Branham, tôi không muốn chết như thế này.”

¹⁹¹ Và tôi nói, “Được rồi, chị ơi. Chị không cần phải, nếu chị vẫn có ước muốn trong lòng để hầu việc Đức Chúa Trời. Ngài không bao giờ rời bỏ chị. Chị đã lia bỏ Ngài, nhưng Ngài không bao giờ lia bỏ chị. Bây giờ chị có thể, nếu chị muốn.”

Cô ấy nói, “Tôi—tôi muốn, Anh Branham.”

Tôi nói, “Được rồi, chúng ta sẽ cầu nguyện.”

¹⁹² Có một phụ nữ khác đang nằm ở đó, với đôi môi mím lại, nhìn tôi với một...giống như bà ấy có thể chạy qua tôi, và bà và con trai bà. Bà ấy đang nằm trên giường; đã phẫu thuật, một ngày trước. Và tôi nói...Và tôi thấy bà, nhìn vào con trai bà, nhìn qua tôi.

¹⁹³ Và—và tôi nói, “Bà có phiền không nếu chúng tôi có lời cầu nguyện?”

Bà ấy nói, “Kéo bức màn đó lại.”

Tôi nói, “Ồ, tôi...Bà có phải là người tin không?”

Bà ấy nói, “Tôi đã nói, ‘Kéo bức màn đó lại.’”

Tôi nói, “Tôi chỉ hỏi bà.”

Bà nói, “Tôi sẽ nói cho ông hiểu, chúng tôi là tín đồ Giám Lý.”

Tôi nói, “Ồ, điều đó chắc chắn diễn tả nó vậy, đấy.” Thấy không?

¹⁹⁴ Đó là gì? Bà không muốn thấy một người nào khác, người đàn bà sa ngã, tội nghiệp đó trở về với Đức Chúa Trời. Vậy thì, bà đã là một tín đồ Giám Lý, thì khác hẳn, anh em thấy đấy. Không tưởng nhớ Chúa Jêsus ở đó, anh em thấy đấy. Bà chỉ nhớ lại tín điều của mình.

¹⁹⁵ Chỉ cần nhớ. Được rồi.Ồ, thật là một điều kinh khủng nó sẽ xảy ra trong Ngày Phán xét đó.

¹⁹⁶ Cách đây vài tuần tôi đã đi thang máy ở Louisville. Tôi đã đi đến một cuộc kiểm tra, một cuộc kiểm tra sức khỏe, với một người bạn bác sĩ của tôi, để có được một—một—một giấy phép ra nước ngoài, vì vậy nếu tôi muốn đi nước ngoài với Anh Rowe và họ ngay lập tức. Và vì vậy tôi nghĩ tôi sẽ giữ gìn thể chất trong khi tôi có cơ hội, và tôi đã đi lên.

¹⁹⁷ Ở đó—có một số người đàn ông với chúng tôi, đang đi lên trên sàn nhà. Chúng tôi đi lên, khoảng tám tầng, ở Louisville, và tại một tòa nhà, và, vì vậy, tòa nhà Heyburn. Và khi tôi ở trên cao gần như chúng tôi có thể, để dừng lại, những...Một trong những người này đã uống một chút, tôi nghĩ vậy. Anh ta nhìn quanh, nói, “Ồ, các chàng trai, tôi đoán đây là mức cao nhất mà chúng ta từng đạt được.” Nói, “Tốt hơn chúng ta nên đi ra.” Tôi không hề nói gì cả. Anh ấy không biết tôi là một thầy giảng. Vì vậy, tôi chỉ chờ đợi để đi ra.

¹⁹⁸ Tôi nói, “Chờ một chút. Ông đã có nhận xét đó.” Tôi nói, “Nếu chúng ta tin tưởng vào công trạng của chính mình, thì đây là mức cao như chúng ta từng có được, nhưng,” tôi nói, “nếu chúng ta tin cậy nơi Chúa Jêsus, hãy nhớ đến Ngài!” A-men.

¹⁹⁹ Chúng ta có thể đi cao hơn, khi chúng ta đi qua, như các ca sĩ đã nói Anh Outlaw đêm nọ, Sao Mộc, Sao Kim, Sao Hải Vương, Sao Hỏa, Dải Ngân Hà, và cứ đi tiếp, và tiếp tục, và tiếp tục. Không có sự khác biệt. Vượt xa mọi hệ mặt trời, vào trong các tầng trời của Thiên đàng! Tôi vui mừng vì điều đó.

200 Chỉ nhớ rằng Ngài đã tiếp tục và vượt lên trên những điều như thế. Vâng. Nếu chúng ta tin tưởng vào công trạng của mình, chúng ta chắc chắn bị hư mất. Nhưng nếu chúng ta tin cậy vào công trạng của Ngài, chúng ta được cứu.

201 Ồ, chúng ta có thể nhớ Chúa Jêsus trong ân điển của Ngài, mà Ngài đã nhắc chúng ta lên và đã hứa điều đó, rằng, ngay cả bây giờ, ngay bây giờ, chúng ta không phải bị ràng buộc trên đất. Thấy không? Chúng ta không bị ràng buộc với trái đất bây giờ. Chúng ta bị ràng buộc bởi Thiên đàng. “Chúng ta đã chết rồi. Đời sống của chúng ta được giấu kín trong Ngài, qua Đấng Christ.” Và chúng ta được sống lại với Ngài; không phải, chúng ta không—chúng ta không chết với Ngài. “Chúng ta được sống lại với Ngài, và chúng ta đang ngồi trong các nơi trên Trời.”

202 Nhớ đến Ngài, đang ngồi trong các nơi trên Trời! “Khi nào, Anh Branham?” Ngay bây giờ. Vâng. Chúng ta sẽ không được sống lại với Ngài. Chúng ta đã sống lại với Ngài rồi. Đây là Trái Đâu Mùa của sự sống lại của chúng ta: vượt qua sự chết mà đến với Sự Sống, và sống mãi mãi; đang ngồi trong các nơi trên Trời trong Chúa Jêsus Christ, đã sống lại với Ngài từ kẻ chết. Vâng. Thật là một điều vinh hiển được ngồi trong các nơi trên Trời với—với Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời! Vâng, thưa quý vị. Chúng ta có thể nhớ đến Ngài bây giờ, và tất cả những lời hứa của Ngài mà Ngài đã hứa với chúng ta, trong khi chúng ta đang ngồi ngay tại đây bây giờ.

203 Tôi đang nhìn vào đồng hồ ở đó, và tôi nghĩ “Chao ôi, mình đang làm rất tốt. Mình đang làm việc ở đây bây giờ, bây giờ.” Tôi có khoảng ba trang ghi chú nữa, và tôi đặt chúng lại dưới đó. Khi tôi nhìn xuống đồng hồ đeo tay, và thấy chưa đến bảy giờ. Vì vậy tôi nghĩ, “Mình đang làm rất tốt.” Tôi đã ở đâu? Tôi đã bị mất tất cả thời gian này không? Tôi biết tôi—tôi cảm thấy tốt kinh khủng, nhưng tôi không biết tôi cảm thấy điều đó tốt. Và—và tôi đã...Tôi cứ nhìn vào đồng hồ đó, và tôi nghĩ có điều gì đó không ổn, ở đâu đó.

204 Ồ, đó là những gì sẽ xảy ra, một trong những ngày này, thưa các bạn. Thời gian sẽ ngừng lại. Và chúng ta sẽ đi trên bầu trời

của chúng ta vào cõi Đời đời, nơi không còn thời gian nữa. Nó sẽ tuyệt vời phải không?

²⁰⁵ Nhưng trong khi chúng ta đang ngồi ở đây bây giờ, nơi mà thời gian không có ý nghĩa gì với chúng ta, chúng ta đã được cất lên vào những nơi trên Trời rồi. Chúng ta có thể tưởng nhớ điều gì? Chúng ta có thể nhớ lại mọi lời hứa mà Ngài đã hứa với chúng ta. “Nếu các người ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người, các người có thể cầu xin điều gì các người muốn.” Đúng thế không?

²⁰⁶ Tôi có thể nhớ Thánh Giăng 5:24, “Kẻ nào nghe Lời Ta, và tin,” không giả vờ tin, bây giờ, nhưng, “tin Đấng đã sai Ta, thì có,” đó là thì hiện tại, “Sự sống đời đời, và sẽ không đến trong sự đoán phạt của sự Phán xét, nhưng đã vượt qua sự chết mà đến với Sự sống.” Và chúng ta đang sống ngay bây giờ trong Chúa Jêsus Christ, đang ngồi trên Trời. Đó là những gì Ngài đã hứa. Chúng ta có thể nhớ.

²⁰⁷ Chúng ta có thể nhớ cách Ngài đã phán bảo, làm cho chính Ngài được biết đến như là Đấng Mê-si giữa vòng dân sự. Những người tin đã thấy điều đó. Và chúng ta nhớ, trong Thánh Giăng 14:12, rằng Ngài đã phán, “Kẻ nào tin Ta, người ấy cũng sẽ làm những việc Ta làm.” Chúng ta có thể nhớ Ngài đã hứa điều đó.

²⁰⁸ Chúng ta có thể nhớ Ngài đã hứa trong những ngày sau rốt rằng Đức Thánh Linh sẽ được bày tỏ trong xác thịt con người, hoàn toàn chính xác như Ngài đã làm tại Sô-đôm trước khi nó bị đốt cháy. Chúng ta nhớ Chúa Jêsus đã hứa đó. Tôi nhớ điều đó. Ngài đã phán vậy. Chúa Jêsus đã phán vậy. Tôi tin điều đó thật nhiều, nếu tôi đang ngồi ngay tại đó và Ngài đã bảo tôi về điều đó, bởi vì nó ở ngay Đây, và đó là cách tôi tin Lời đó. Tôi nhớ Ngài đã phán vậy. Chỉ thế thôi.

“Những công việc Ta làm người đó cũng sẽ làm.”

²⁰⁹ Tôi nhớ, tôi đã đọc trong Kinh Thánh, đêm nọ, nơi Chúa Jêsus đã phán, khi, “Ta có nhiều điều muốn bày tỏ cho các người, nói với người, nhưng các người...Ta không thể làm điều đó bây giờ. Nhưng khi Đức Thánh Linh đến, các người thấy đây, Ngài sẽ nhắc nhở những điều này lại cho các người nhớ, và rồi Ngài sẽ tỏ cho các người thấy những điều sẽ đến.”

210 Tôi nhớ rằng Đức Thánh Linh đã phán và nói, “Lời của Đức Chúa Trời sắc hơn bất kỳ gương hai lưỡi nào, thấu đến tận xương tủy, và là Đấng Phân Biệt những ý tưởng và những ý định trong lòng.”

211 Tôi tưởng nhớ rằng Chúa Jêsus đi qua một đám đông ngày nọ, và một người đàn bà nhỏ bé đã chạm vào áo Ngài. Và đi ra đó và ngồi xuống, và ở ngoài đó, đứng lên, hay bất cứ nơi đâu. Và Chúa Jêsus quay lại và nói, “Ai đã sờ đến Ta?”

212 Khi, Phi-e-rơ nghĩ Ngài đã mất trí Ngài. Ông nói, ồ, quở trách Ngài và nói, “Ồ, mọi người đang chạm vào Ngài.”

213 Ngài phán, “Nhưng Ta nhận biết. Ta trở nên yếu đi. Quyền năng đã đi ra.” Ngài nhìn khắp nơi, Ngài tìm thấy người đàn bà nhỏ bé, nói với bà về bệnh băng huyết của bà, đức tin của bà đã cứu bà.

214 Tôi nhớ rằng Kinh Thánh dạy, trong tiếng Hê-bơ-rơ, rằng Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm, ồ, mà có thể được chạm đến bởi cảm thương sự yếu đuối của chúng ta. Đúng vậy.

215 Tôi nhớ Kinh Thánh đã nói, trong Hê-bơ-rơ 13:8. Tôi đang nhớ đến Chúa Jêsus. Ngài đã làm...Trong Hê-bơ-rơ 13:8, Ngài phán, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Ồ, thật chúng ta có thể nhớ đến Ngài! Vâng, thưa quý vị. Ồ, thật chúng ta...

216 “Tuy nhiên còn ít lâu và thế gian không thấy Ta nữa; tuy nhiên các ngươi sẽ thấy Ta,” Hội thánh, người tin, “vì Ta sẽ ở cùng các ngươi, ngay cả trong các ngươi, cho đến tận thế.” Đúng vậy. “Ta sẽ không bao giờ lìa bỏ ngươi.” Ồ, nó không chỉ là điều gì đó xảy ra ngày hôm nay và biến mất vào ngày mai. Đó là Đời đời. “Ta sẽ không bao giờ lìa bỏ các ngươi. Ta sẽ không bao giờ lìa bỏ các ngươi.” Ồ, chao ôi! Điều đó sẽ khiến chúng ta hét lên, la lớn, khóc lóc.

217 Chúng ta muốn xem xét điều này một cách nghiêm túc. Hãy nhớ Chúa Jêsus, không chỉ theo cách lộn xộn. Ngài đã hứa điều này. Và nếu điều đó không tốt, thì Kinh Thánh cũng không tốt. Và rồi chúng ta đang ngồi ở đây để làm gì? Chúng ta thậm chí đang sống để làm gì? Bạn đang cố gắng vì điều gì? Những nỗ lực của

bạn vì điều gì? Anh em đổ mồ hôi để làm gì? Nếu nó đúng, chút nào, nó cũng đúng từng chút hoặc không đúng chút nào. Hãy nhớ, không phải anh em hay tôi, hay những mục sư của anh em, đã đưa ra lời hứa. Chính Chúa Jêsus đã đưa ra những lời hứa này. Tôi nhớ Ngài đã phán điều đó.

218 Tôi nhớ Ngài đã phán, “Hãy đi khắp thế gian và giảng Phúc âm cho mọi người.” Bao xa? “Khắp thế gian.” Vâng. Hai phần ba trong số đó không biết gì về Đấng Christ. “Khắp thế gian, cho mọi tạo vật. Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người tin.” Tôi nhớ Ngài đã phán điều đó. Nếu tôi có thể nhớ điều đó, thế thì, làm sao tôi có thể chấp nhận điều gì đó, mà nói rằng ngày đó đã qua rồi? Tôi nhớ Ngài đã phán, “Với tất cả thế gian, mọi tạo vật. Và những dấu hiệu này sẽ đi theo những người tin.”

219 Làm sao tôi có thể đặt mình với một nhóm người chối bỏ Lời đó, khi Đức Chúa Trời đang quan sát Lời Ngài, để chứng thực Nó? Làm sao tôi có thể móc nối chính mình với những người không tin?

220 Ôi Chúa, xin cho con tưởng nhớ đến Chúa Jêsus. Xin cho con nhớ lại chỗ đứng mà Ngài đã nhận lấy. Xin cho con nhớ rằng Ngài là Đấng Cứu Rỗi của con. Xin cho con nhớ rằng con đã chết. Con không còn nữa. Con đã chết ba mươi ba năm. Đây là Đấng Christ sống trong con.

221 Và nếu tôi nhìn ra và thấy mình đang làm những việc khác thường, một cách không phù hợp, thì tôi biết rằng tôi không hề chết; William Branham vẫn còn sống; bạn vẫn còn sống. Chừng nào anh em không tuân theo các điều răn của Ngài, thì anh em vẫn còn sống. Nhưng khi anh em vâng theo điều răn của Ngài, “Nếu các ngươi yêu mến Ta, hãy giữ lời Ta nói.”

222 Thật tuyệt vời làm sao, để nghĩ rằng Ngài đã hứa điều này! “Tuy nhiên còn ít lâu, và thế gian sẽ không thấy Ta nữa. Thế gian sẽ không thấy Ta, nhưng các ngươi sẽ thấy Ta.” Ồ! “Nơi nào hai hay ba người nhóm lại với nhau, Ta sẽ ở giữa họ.” Tôi nhớ điều đó. Anh còn nhớ điều đó không, thưa anh em? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.]

223 “Và những công việc mà Ta làm, họ cũng sẽ làm.” Ngài đã làm những công việc gì? Thế đấy. Thấy không?

224 “Ồ, ồ, dĩ nhiên, bây giờ, Anh Branham, điều đó dành cho ngày khác. Nó—nó không phải thế.”

225 Tôi nhớ đó là những gì Ngài đã phán. Tôi không nhớ anh đã nói gì. Tất cả điều đó đã qua đi, đấy, nhưng tôi nhớ những gì Ngài đã phán. Thấy không? “Kẻ nào muốn theo Ta phải tự bỏ mình đi,” từ bỏ ý riêng của mình, từ bỏ suy nghĩ riêng của mình. Anh em có thể chối bỏ cha mình, mẹ mình, vợ mình, con cái mình; nhưng có điều gì đó rất thật đến nỗi anh em không thể chối bỏ Điều đó. Nó giữ anh em lại. Và Ngài ở đây.

226 Bây giờ chúng ta hãy nhớ đến mọi lời hứa mà Ngài đã hứa, khi chúng ta cúi đầu.

227 Lạy Cha Thiên thượng của chúng con, có nhiều lời thỉnh cầu chỉ cách đây một lát. Những bàn tay đưa lên từ khắp nơi trong tòa nhà. Nhưng, Cha ôi, Ngài là Đức Chúa Trời hằng sống. Và con cầu xin Ngài, Đức Chúa Jêsus ôi, xin ban phước cho những người này. Nguyên xin Đức Thánh Linh của Ngài ngự trên họ, ban cho họ Sự sống Đời đời, ban cho họ những gì họ cần.

228 Xin cho chúng con nhớ, Ngài đã hứa. Ngài là người chịu trách nhiệm cho lời hứa này. Xin cho chúng con nhớ, cho dù người nào khác nói gì đi nữa, Ngài là Đấng ấy. Ngài là Đấng mà chúng con đang hướng đến, để làm trọn lời hứa của Ngài. Ngài là Đấng đã phán, rằng, “Kẻ nào tin Ta, thì sẽ sống dầu đã chết rồi. Còn ai sống và tin Ta sẽ không bao giờ chết.” Con nhớ Ngài đã phán điều đó, Chúa ôi.

229 Và rồi Ngài phán, những ai đã tin Ngài...Bây giờ, Ngài phán, nếu chúng con tin, chúng con có Sự sống Đời đời. Và Ngài đã phán, những người mà thật sự tin nơi Ngài, những công việc mà Ngài đã làm họ cũng sẽ làm.

230 Bây giờ, Cha ôi, chúng con biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời, và chúng con biết rằng không có ai khác ngoài Ngài. Và chúng con tin Ngài, và chúng con đang tin cậy Ngài bây giờ, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

Bây giờ, với đầu các bạn cúi xuống.

231 Bao nhiêu người trong tòa nhà này biết rằng anh em không nhớ đến Chúa của mình theo cách mà anh em nên nhớ đến Ngài? Và ở phần cuối của Sứ điệp nhỏ, khó hiểu này, anh em sẵn sàng giơ tay lên và nói, “Đức Chúa Trời ôi, xin khiến chính Ngài trở nên thật đối với con cho đến nỗi con nhớ đến Ngài dựa trên... những điều răn của Ngài sẽ ở trên cột giường của con? ‘Tôi hằng đặt Chúa trước mặt tôi,’ như Đa-vít đã nói. Lạy Chúa, xin ban cho con nhiều hơn về Ngài, để con có thể nhớ đến Ngài.” Hãy đưa tay lên, nói, “Hãy cầu nguyện cho tôi, anh ơi.” Điều đó hầu như nhất trí ở mọi nơi. “Lạy Chúa Jêsus, xin thương xót con.”

232 Bây giờ, có những người ở đây tối nay chưa bao giờ xưng nhận Ngài là Chúa của mình không? Và bây giờ anh em có thể đứng trước Ngài...Và chúng tôi đã nói với anh em, chỉ một lát trước, rằng Ngài đã hứa, rằng, “Nơi nào có hai hay ba người nhóm lại, Ta sẽ ở giữa họ.” Bây giờ, Ngài đã hứa điều đó. Thế thì, Ngài phải ở đây. Và anh chị em chưa bao giờ tin nhận Ngài là Chúa của mình chẳng?

233 Anh em sẽ làm điều hấp tấp mà Hê-rốt đã làm không? Anh em sẽ đưa ra lời cam kết mà Phi-lát đã làm, để phủi Ngài khỏi người nào khác không? “Mẹ tôi, bà là một Cơ-đốc nhân. Bố tôi có đủ tôn giáo cho tất cả chúng tôi.” Bạn sẽ làm điều đó chứ? “Vợ tôi là một phụ nữ sùng đạo.”

234 Còn bạn thì sao? Mời các bạn giơ tay lên và nói, “Lạy Chúa, xin nhớ đến con. Con là một tội nhân, và con muốn sống đúng với Ngài. Con sẽ giơ tay lên”? Bao nhiêu bàn tay ở đây theo cách đó? Có...Anh em muốn nói không có tội nhân nào trong tòa nhà chẳng? Xin Chúa ban phước cho chị, thưa chị. Xin Chúa ban phước cho chị, thưa chị, ở đây. Thế đấy. Tôi nghĩ có điều gì đó không ổn ở đây. Tôi...

235 Anh em hiểu, rằng, Chúa Jêsus đã phán Ngài đã ở đây. Và Ngài biết những suy nghĩ của bạn, bạn thấy đấy, trong lòng bạn. Cảm ơn vì sự chân thành của bạn. Thực sự, có nhiều người hơn nên giơ tay lên.

236 Nhưng các bạn có muốn giơ tay lên không? Nói, “Mục-...Anh Branham, tôi—tôi chỉ đang đóng vai trò đạo đức giả. Tôi đi nhà thờ. Nhưng khi thực sự đến với sự được sanh lại, tôi chỉ gia nhập

giáo hội. Tôi thực sự không biết Đấng Christ. Tôi vẫn yêu thế gian nhiều như tôi đã từng yêu. Tôi—tôi chỉ...Ồ, tôi thích đi, lắng nghe một sứ điệp hay điều gì đó. Nhưng khi thật sự dành thời gian và yêu thương để đi ra, và dành hàng giờ để cầu nguyện với Ngài, và thông công với Ngài, tưởng nhớ Ngài, tôi—tôi không làm điều đó. Tôi thậm chí không có mong muốn làm điều đó. Tôi biết lúc đó, Anh Branham, tôi không thể đứng và có loại cảm giác đó. Vì vậy, tôi đang giơ tay lên với Đức Chúa Trời, ‘Xin thương xót tôi.’” Hãy giơ tay lên. Hãy thành thật với điều đó. Đúng vậy. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Đúng vậy. Vâng, thưa quý vị. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. A-men.

²³⁷ Tôi chỉ đang chờ đợi, xem thử Đức Thánh Linh sẽ bày tỏ điều gì khác không. Xin Chúa ban phước cho quý vị. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Chắc chắn. Tôi chỉ muốn Ngài dò xét lòng anh chị em. Đó là những gì Ngài ở đây. Được rồi. Xin Chúa ban phước cho cô, cô gái nhỏ. Điều đó rất tốt.

Đúng như anh em nghĩ về điều đó, hãy xem nó một cách nghiêm túc bây giờ.

²³⁸ “Ồ, Anh Branham, tôi—tôi phải nhanh chóng về nhà.” Hãy lắng nghe. Anh em cũng sẽ vội vàng ra khỏi cuộc sống này, một ngày nào đó. Thấy không? Hãy suy nghĩ về điều đó bây giờ. Đây là thì giờ. Đây là lúc.

²³⁹ Nói, “Ồ, tôi nói cho anh biết. Mục sư của chúng tôi, anh ấy là một—anh ấy là một người xuất chúng, rất có học vấn. Tôi thà nghe nó từ...”

²⁴⁰ Không có gì quan trọng ai mang đến Sứ điệp. Nó—nó không phải là sứ giả. Đó là Sứ điệp anh em nghe. Thấy không? Cho dù loại người nào sẽ bước vào cửa ở đó và—và đưa ra cho anh em một thông điệp rằng—rằng anh—anh em được thừa hưởng một triệu đô-la, anh em nhận số—số tiền đó. Chấp nhận sự tha thứ của anh em.

²⁴¹ Với đầu các bạn cúi xuống bây giờ, và nhắm mắt lại, tôi sẽ hỏi các bạn đôi điều thật chân thành. Và tôi muốn các bạn nói cho tôi biết sự thật.

242 Hồi phụ nữ, các bạn để tóc ngắn, bao nhiêu người thực sự cảm thấy rằng các bạn nên để tóc dài? Hãy giơ tay lên và nói... Chúa ban phước cho chị em. Tốt đấy. Tôi biết bạn nên để. Tôi—tôi...Có những hy vọng cho chị em. Nhưng khi các bạn quá chai lì, đến nỗi các bạn không thể làm điều đó, các bạn thậm chí không cảm thấy bị định tội, đấy, thế thì có điều gì đó đã xảy ra với các bạn. Bởi vì, Lời đã nói các bạn nên làm.

243 Bao nhiêu người, phụ nữ các chị, mặc quần đùi và áo quần các thứ, hay hút thuốc lá; và—và đàn ông quý vị, cũng vậy, biết rằng mình đang làm sai không? Và nói, “Tôi không muốn làm điều đó, Anh Branham à. Tôi thật sự yêu mến Đức Chúa Trời, nhưng điều đó—điều đó cứ bám lấy tôi. Và tôi biết đó là một điều xấu xa. Tôi sẽ giơ tay lên. Trong—trong việc giơ tay lên, tôi đang cầu xin Đức Chúa Trời dời nó ra khỏi tôi.” Hãy giơ tay lên. Hãy thành thật. Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Đúng vậy. Vâng. Đúng vậy.

244 Đó là sự chân thành. Đó là sự thành thật đấy. Đức Chúa Trời sẽ ban cho chúng ta một buổi nhóm chữa lành trong một phút, dựa trên sự chân thành đó. Chúng ta có thể tin điều đó. Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời.

245 Lạy Cha Thiên thượng, Ngài đã thấy những bàn tay. Ngài biết tình trạng của dân sự. Ngài biết tất cả những gì ở trong lòng họ, Chúa ôi. Con cầu xin Ngài ban sự tha thứ cho mỗi người trong họ. Và, bây giờ, ban cho họ ước muốn của lòng họ. Xin lấy đi những nỗi đau lòng của họ. Xin làm điều đó, Chúa ôi, điều nào họ cần biết. Con cầu xin Ngài ban điều đó cho họ, qua Danh Con yêu dấu của Ngài, Đức Chúa Jêsus của chúng con. Chúng con cầu xin điều đó vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Con giao phó họ cho Ngài, Cha là Đức Chúa Trời ôi, rằng Ngài sẽ thực hiện công việc của Ngài trong họ, qua Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

246 Bây giờ, khi mời các bạn ngẩng đầu lên, bao nhiêu người cảm thấy khác nhiều về điều đó? Cứ giơ tay lên, nói, “Tôi cảm thấy khác hẳn.” Bây giờ, bao nhiêu người biết rằng Ngài đã hứa rằng Ngài—Ngài là “Chúa chữa lành mọi bệnh tật của chúng ta”? Các bạn tin điều đó không? Mời các bạn?

247 Bao nhiêu anh chị em tin rằng Ngài đã hứa điều này, rằng, “Còn ít lâu và thế gian sẽ không thấy Ta nữa, tuy nhiên các người sẽ thấy Ta”? Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Thế thì anh em có tin là có thể được không, nếu Hê-bơ-rơ 13:8 ở đây nói, “Đức Chúa Jêsus Christ, hôm qua và cho đến đời đời không hề thay đổi,” anh em tin rằng chúng ta có thể nhìn thấy Đức Chúa Trời không? [“A-men.”] Chúng ta sẽ thấy Ngài như thế nào? Trong sự bày tỏ Thánh Linh của Ngài, Bản thể hằng sống của Ngài. Các bạn sẽ tin điều đó chứ? [“A-men.”]

248 Tôi sẽ yêu cầu các anh em của tôi không cầu nguyện ở phía sau đó, chỉ cầu nguyện cho tôi. Hãy để cử tọa, lần này... Chúng ta sẽ đến với buổi nhóm trong vài ngày, và chúng ta có thể nắm bắt được điều đó.

249 Tôi muốn cử tọa này ở trong một sự kiểm soát. Tôi muốn lấy những linh này dưới sự điều khiển của tôi, trong Danh Chúa Jêsus Christ, vì sự vinh hiển của Ngài, rằng Thánh Linh của Ngài có thể hoạt động và chứng minh cho anh chị em rằng Ngài vẫn sống.

250 Tôi lấy Lời Ngài ở đây. Nói rằng, Thánh Giảng, Thánh Giảng chương 14 và câu 12, đã nói, “Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm những việc Ta làm.” Anh chị em tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

251 Thế thì, mỗi người trong anh chị em ở ngoài đó, bị đau ốm hay có nhu cầu, hay có nhu cầu về điều gì đó, anh chị em hãy cầu nguyện. Chỉ cần chạm vào, hãy nhớ, gấu áo Ngài. “Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm mà có thể cảm thương sự yếu đuối của chúng ta.”

252 Kinh Thánh có nói điều đó không, thưa anh em? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.]

253 Và rồi Ngài sẽ hành động như thế nào, nếu Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm? Cùng một cách Ngài đã làm khi Ngài ở đây, bởi vì Ngài cũng là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm. Ngài sẽ làm điều đó như thế nào? Khi thân thể Ngài là Cửa Lễ trên Ngai của Đức Chúa Trời, làm sao Ngài có thể làm điều đó? Ngài đã sai Thánh Linh Ngài trở lại, Đức Thánh Linh. “Và Ngài sẽ lấy những điều mà

là của Ta, và tỏ cho các người thấy.” Bây giờ, nếu anh em muốn thấy liệu Đức Chúa Trời...

254 Lý do tôi dựa trên điều này, biết điều này, Tôi biết rằng Sứ điệp mà tôi rao giảng cho dân sự là Lẽ thật. Tôi—tôi—tôi tin điều đó với cả tấm lòng. Mặc dù, Nó cắt đứt ở đây, một chút theo cách đó; không có nghĩa là, không khác biệt, nhưng trung thực. Và, do đó, tôi biết Ngài đã phán điều đó. Nếu Ngài nhận lấy những điều thuộc về Đức Chúa Trời...Và điều này phải làm cho anh em biết điều đó. Nếu Ngài lấy những điều thuộc về Đấng Christ, và sẽ tỏ cho anh em thấy, và tỏ cho anh em thấy những điều sắp xảy đến, và làm chính những công việc mà Ngài đã làm, đó là Đức Thánh Linh. Nó phải là vậy.

255 Hãy cầu nguyện bây giờ, và anh em chạm vào áo Ngài. Tôi sẽ đầu phục Ngài, và xem những gì Ngài sẽ nói với anh em. Chỉ cầu nguyện.

256 Có một số người ở đây chưa bao giờ có mặt trong buổi nhóm trước đây không? Mời bạn giơ tay lên? Vâng, có rất nhiều.

257 Hãy nhớ rằng, Chúa Jêsus Christ chưa bao giờ từng một lần tuyên bố chữa lành mọi người. Ngài phán, “Không phải Ta làm các công việc. Đó là Cha Ta,” và trong Thánh Giảng, chương thứ 5 và câu thứ 19.

258 Khi Ngài đi qua ao Bê-tết-đa, và có đám đông người nằm ở đó, về số người, có lẽ hàng ngàn người đang nằm ở đó, què quặt, mù lòa, bại liệt, què quặt, Ngài đã đi đến một người đàn ông có lẽ bị bệnh tuyền tiền liệt, hoặc có thể người đó bị bệnh lao. Trong một thời gian lâu, ông đã bị nó trong ba mươi tám năm. Và Ngài phán với ông, “Hãy vác giường và đi về nhà.”

259 Người đó có thể bước đi. Ông nói, “Khi tôi đi xuống, người nào khác...” Và có những người ở đó còn tệ hơn ông.

260 Nhưng Chúa Jêsus biết rằng ông đã ở đó, và biết ông ở trong tình trạng đó. Khi Ngài bị chất vấn, Ngài phán, “Quả thật, Ta nói cùng các người, Con không thể làm điều gì trong chính Ngài. Nhưng những gì Ngài thấy Cha làm, thì Con cũng làm như vậy.”

261 Đó cũng là địa vị của Ngài ngày nay. Không có tiên tri nào, không có ai đã từng có thể làm bất cứ điều gì ngoài sự tể trị của ý

muốn Đức Chúa Trời, đúng thế, những gì Đức Chúa Trời muốn.

²⁶² Tôi không biết. Tôi muốn, nếu...Đó là lý do. Tôi biết quý vị các mục sư truyền đạo này đang ngồi ở đây. Không có quá nhiều người ở ngoài đó mà tôi biết. Nếu tôi nên nhìn thấy Ngài ở trên người nào đó, tôi sẽ cố gắng, nếu muốn, tôi nói với dân sự rằng tôi biết họ.

²⁶³ Anh chị em cầu nguyện, và xem thử Ngài vẫn là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm không. Điều đó sẽ đặt Ngài ngay tại đây trước chúng ta, và anh em thấy rằng Ngài ở đây. Đúng thế không? Nói, “A-men.” [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chắc chắn Ngài sẽ ở đây. Chỉ có đức tin.

²⁶⁴ Đây là một phụ nữ nhỏ đang ngồi ngay tại đây với đầu ngẩng lên không trung, cầu nguyện hết sức. Cô ấy mặc một chiếc áo khoác màu xanh lá cây, đang ngồi ngay tại đó. Cô ấy đang cầu nguyện cho một tình trạng mà ở trong đầu cô ấy. Rằng cô ấy... Điều đó quấy rầy cô. Đúng thế không, thưa cô? Hãy giơ tay lên nếu là vậy. Nếu tôi là người lạ với cô, hãy vẫy tay qua lại. Điều đó đã lia khỏi cô bây giờ.

²⁶⁵ Nay, cô sẽ giúp đỡ tôi một việc trong khi cô ở đó chứ? Ánh Sáng đó chuyển ngay qua người phụ nữ đang ngồi kế bên cô ở đó. Cô ấy cũng đang cầu nguyện. Tôi muốn hỏi cô đôi điều. Cô đã thưa, “Xin nhớ đến con, Chúa ôi.” Được rồi, Ngài nhớ. Cô đau khổ với tình trạng viêm xoang. Nếu đúng thế, hãy giơ tay lên, và vẫy tay. Được rồi. Thế đấy. Thấy không?

²⁶⁶ Các bạn tin không? Bây giờ, “Còn ít lâu và thế gian sẽ không thấy Ta nữa.” Hãy hỏi những người phụ nữ đó. Anh em thấy họ. Hãy hỏi họ xem tôi có biết họ không.

²⁶⁷ Ở đây, ở đây một thanh niên đang ngồi ở đây, đang cầu nguyện cho cha mình. Tôi chưa bao giờ biết anh. Không biết anh là ai. Không. Không biết gì về anh. Nhưng anh đang cầu nguyện cho cha mình. Ông ấy không có ở đây. Ông ấy băng qua một vùng nước lớn ở đâu đó. Ông ấy đang bị đau dạ dày. Ông ấy ở Puerto Rico. Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Đúng vậy. Các bạn tin.

Hiểu tôi muốn nói gì không?

268 Đây là một phụ nữ đang ngồi ở đây, trông có vẻ quan tâm, đội mũ màu đỏ. Bà Aldridge, Aldridge. Ủ-m. Vâng. Bà ấy đang bị đau tim. Bà tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bà không? Được rồi.

269 Bà làm ơn giúp tôi một việc được không? Có một phụ nữ đang ngồi kế bên ở đó, tên là, Bà Cook. Bà Cook bị bệnh ở chân. Đứng vậy. Bà Cook, hãy giơ tay lên. Nếu tôi là người lạ hoàn toàn, hãy giơ tay lên. Được rồi. Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời.

270 Đặt tay lên người phụ nữ bên cạnh bà. Cô ấy là Cô Russell. Cô ấy đang bị bệnh phổi. Hãy giơ tay lên, Cô Russell, và tin điều đó bằng cả tấm lòng, nếu tôi là người lạ với cô.

271 Điều gì tiếp theo? Vâng. Điều duy nhất cô phải có là đức tin.

272 Người phụ nữ bên cạnh cô cũng bị đau dạ dày, và tên bà là Bà Dillman. Nếu bà tin hết lòng, bà có thể được lành.

273 Bà Harmon, đang ngồi bên cạnh, vừa từ bệnh viện đến. Bà ấy đã có một—một ca phẫu thuật vì một—một bệnh trực tràng. Bà tin không, Bà Harmon? Nếu bà tin hết lòng, bà có thể về nhà, được khỏe mạnh.

274 Bao nhiêu người tin bây giờ?

275 “Còn ít lâu và thế gian sẽ không thấy Ta nữa.”...?...Tôi đang cố gắng nói gì? Hãy nhớ, Chúa Jêsus đã hứa. Chúa Jêsus phán, “Ta sẽ ở cùng các ngươi, ngay cả trong các ngươi, cho đến tận thế. Các công việc Ta làm các ngươi cũng sẽ làm.” Hãy nhớ Chúa Jêsus đã hứa những điều này, Chúa Jêsus làm cho chúng ứng nghiệm.

276 Bây giờ, cũng nên nhớ rằng Chúa Jêsus đã hứa, rằng, “Kẻ nào tin Ta thì có Sự sống đời đời.” Các bạn đã giơ tay lên, cách đây một lát, sau buổi nhóm chữa lành này các bạn sẽ lên đây bây giờ và đứng ở đây để cầu nguyện không? Ngài đã hứa ban cho Sự sống Đời đời giống như Ngài đã hứa chữa lành.

277 Bây giờ, anh em có biết Ngài cũng đã hứa điều này không? “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người tin. Nếu họ đặt tay trên người đau thì họ sẽ bình phục.” Các bạn có tin điều đó không? Bây giờ hãy đặt tay lên nhau. Đấy, Ngài ở đây. Tôi không thể chữa lành cho anh chị em. Ngài đã làm điều đó rồi. Bây giờ

hãy đặt tay lên người nào đó, và cầu nguyện cho người nào đó, ngay bên cạnh bạn ở đó. A-men.

²⁷⁸ Bây giờ anh chị em hãy cúi đầu và cầu nguyện giống như anh chị em làm trong nhà thờ của mình. Cầu nguyện, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin chữa lành người này. Người này đang cầu nguyện cho con.” Và chỉ cầu xin Đức Chúa Trời chữa lành và làm cho khỏe mạnh. Hãy tin điều đó với cả tấm lòng. “Lạy Chúa, con tin Chúa Jêsus Christ, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Lời Ngài không thể sai.

²⁷⁹ Hãy nhớ, Ngài đã hứa, “Còn ít lâu và thế gian sẽ không thấy Ta.” Họ không thấy Ngài ở cuộc đua chó tối nay. Họ không thấy Ngài trong phim ảnh. Họ không thấy Ngài trong những nhà thờ trang trọng này. Nhưng anh em thấy Ngài. Ngài ở đây. Hãy nhớ, Ngài đã hứa điều đó, và Ngài ở đây để đáp lời cầu nguyện của các bạn và ban cho các bạn sự lòng mình ước ao.

Hãy đặt tay lên nhau và cầu nguyện.

²⁸⁰ Lạy Chúa Jêsus, con đến, nhớ đến rằng Ngài đã phán, “Trong Danh Ta họ sẽ đuổi quỷ.” Và con đuổi mọi linh không tin ra khỏi cử tọa này, ra khỏi những người này, vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

63-0122 Nhớ Đến Chúa
Hội Phúc Âm Ngũ Tuần Southside
Phoenix, Arizona Hoa Kỳ

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org